

151.2
๗๒๓๒๔
1.3

ความสัมพันธ์ของข้อสอบแบบ เลือกตอบที่ใช้วัดความสามารถทางภาษา
กับการวัดความสามารถในการเรียงความ

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อุษณวัต ๘๖ ถนนโชนธร กรุงเทพมหานคร ๑๐
โทร. ๖๑๒1๕7๘. ๖๐1๐๐๐๐

ปริญญานิพนธ์
ของ
กิ่งกาญจน์ สิริสุคนธ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

10 มีนาคม 2521

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

.....ศาสตราจารย์.....ประธาน

.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ ชิตพงศ์ และอาจารย์สุนันท์ ศลโกสุม ที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็น แนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ คณะครูและนักเรียนโรงเรียนปณะพันธ์วิทยา ในพระบรมราชูปถัมภ์ และโรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม ที่ให้ความสะดวกและความร่วมมือในการทดสอบเพื่อการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบคุณ คุณสุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์ คุณสมบูรณ์ สีนถาวร และคุณบุญเรือน พิงผลพุด ที่มีส่วนช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณ คุณสารศิลป์ สิริสุคนธ์ ที่ช่วยเหลือในการโรเนียว และขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคน ตลอดจนผู้ที่มีส่วนช่วยเหลือให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา ของผู้วิจัย ที่ได้เมตตาให้ความอุปการะ ทั้งในด้านกำลังใจและกำลังทรัพย์ สนับสนุนการศึกษาของผู้วิจัยตลอดมา พระคุณนั้นหาที่เปรียบมิได้

กิงกาญจน์ สิริสุคนธ์

สารบัญ

บทที่	บทนำ	หน้า
1	บทนำ.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2	เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
	เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	12
3	วิธีดำเนินการ.....	14
	กลุ่มตัวอย่าง.....	14
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	14
	การหาคุณภาพของแบบทดสอบ.....	17
	การดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	18
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	20
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	22
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	22
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
	เปรียบเทียบผลของคะแนนจากแบบทดสอบที่นำมาเป็น	
	ตัวพยากรณ์และตัวเกณฑ์แยกตามเพศ.....	23
	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์และตัวเกณฑ์	
	กับการสร้างสมการพยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่าง เพศชาย.....	25
	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบที่ใช้ในการพยากรณ์	
	กับเกณฑ์ในการพยากรณ์ ของกลุ่มตัวอย่าง เพศหญิง.....	29

ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบที่ใช้ในการพยากรณ์ กับเกณฑ์ในการพยากรณ์ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด.....	35
--	----

5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	41
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	41
กลุ่มตัวอย่าง.....	41
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	41
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
สรุปและอภิปรายผล.....	46
ข้อเสนอแนะ.....	47

บรรณานุกรม.....	48
-----------------	----

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

- 1 จำนวนข้อ เวลา และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
ที่สร้างขึ้น 4 ฉบับ.....18

- 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างชายและหญิง
จากแบบทดสอบที่เป็นตัวพยากรณ์และตัว เกณฑ์.....24

- 3 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์และสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ระหว่างตัว เกณฑ์กับตัวพยากรณ์ของนักเรียนชาย
จำนวน 158 คน.....25

- 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจากตัว เกณฑ์ และคะแนน
จากตัวพยากรณ์ ของกลุ่มนักเรียนชาย.....26

- 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการใ้ภาษา กับตัว เกณฑ์
ของนักเรียนชาย.....27

- 6 สัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β, b) ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R)
ค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ ($S.E_{est.}$) และ
ค่าคงที่ของ สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (A).....28

- 7 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์และสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ระหว่างตัว เกณฑ์กับตัวพยากรณ์แต่ละตัว
ของนักเรียนหญิงจำนวน 102 คน.....29

- 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจากตัว เกณฑ์ และ
คะแนนจากตัวพยากรณ์ ของนักเรียนหญิง.....30

- 9 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β, b) อันคัมที่
ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ค่าความคลาดเคลื่อนของการ
พยากรณ์ ($S.E._{est.}$) และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์
ในรูปคะแนนดิบ (A) ของนักเรียนหญิง.....31
- 10 การค้นหาตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการ
เรียงความของนักเรียนหญิง.....32
- 11 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β, b) ค่าความคลาดเคลื่อน
มาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ ($S.E._b$)
ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
ของการพยากรณ์ ($S.E._{est.}$) และค่าคงที่ของสมการ
พยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (A) ของนักเรียนหญิง.....33
- 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนในการพยากรณ์แบบพหุคูณ
ของนักเรียนหญิง.....34
- 13 ค่าสหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ระหว่างตัวเกิดกับตัวพยากรณ์แต่ละตัว ของกลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 260 คน.....35
- 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจากตัวเกิด และ
คะแนนจากตัวพยากรณ์ ของกลุ่มตัวอย่าง.....35

15	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β, b) อันคัมที่ ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ค่าความคลาดเคลื่อนของ การพยากรณ์ ($S.E. est.$) และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ ในรูปกะเนนคิม (A) ของกลุ่มตัวอย่าง.....	37
16	การค้นหาค่าพยากรณ์ที่ β ในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ในการเรียงความของกลุ่มตัวอย่าง.....	38
17	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β, b) ค่าความคลาดเคลื่อน มาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ ($S.E. b$) ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน ของการพยากรณ์ ($S.E. est.$) และค่าคงที่ของสมการ พยากรณ์ในรูปกะเนนคิม (A).....	39
18	การวิเคราะห์ความแปรปรวนในการพยากรณ์แบบพหุคูณ.....	40

ภูมิหลัง

ภาษาที่มีความสำคัญมากในการติดต่อสื่อความหมายของมนุษย์ ความสามารถในการใช้ภาษาจึงเป็นเรื่องสำคัญในการอยู่ร่วมกันของบุคคลในสังคม บุคคลจะสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้องจะต้องมีการฝึกฝนให้เกิดทักษะในการสื่อความหมาย โดยฝึกให้เกิดทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะทั้งสี่ประการนี้ การเขียนเป็นทักษะที่เกิดขึ้นหลังสุด เพราะการเขียนเป็นขบวนการที่ต้องอาศัยความสามารถขั้นอื่นประกอบ คือต้องอาศัยความสามารถขั้นการฟัง การพูด และการอ่าน ประกอบในการช่วยให้เกิดแนวคิด นอกจากนี้ยังต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงข้อความอีกด้วย ดังนั้นการเรียนการสอนจึงควรเน้นทักษะขั้นนี้ให้มาก

หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการฉบับพุทธศักราช 2521 ได้จัดวิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะพื้นฐาน (กรมวิชาการ , กระทรวงศึกษาธิการ , 2520 : 3-9) และเน้นทักษะขั้นการเขียนให้สามารถใช้ภาษาในการติดต่อ ทั้งรับฟังและถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดได้ถูกต้อง มีประสิทธิภาพ และสัมฤทธิ์ผล จากหลักสูตรที่กำหนดให้ จะเห็นได้ว่านักการศึกษาได้เล็งเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยเป็นอย่างมาก เพราะภาษาไทยเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาอื่น ๆ โดยทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและคิดได้ลึกซึ้ง และยังเป็นแนวทางในการค้นคว้าหาความรู้ในวิชาอื่น ๆ ใ้ทุกแขนงอีกด้วย

การเรียนการสอนภาษาไทยก็เหมือนกับการเรียนการสอนวิชาอื่น กล่าวคือต้องมีการประเมินผลว่าผู้เรียนมีความสามารถถึงจุดประสงค์ของวิชานั้นหรือไม่ เครื่องมือในการใช้วัดเพื่อประเมินผลการเรียนนั้นมีหลายแบบหลายชนิด เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การปฏิบัติ การทดสอบ ฯลฯ การวัดความสามารถขั้นการเขียนนั้น มุ่งที่จะวัดความสามารถในการสื่อสาร การแสดงความคิดเห็นของผู้เขียน การเรียบเรียงลำดับข้อความ ให้อ่านเข้าใจตามที่ผู้เขียนต้องการได้เป็นอย่างดี เพราะเมื่อผู้อ่านส่งสัยข้อความที่เขียนนั้น จะ

ไม่มีโอกาสตามผู้เขียนได้เหมือนการพูด การเขียนเรียงความเป็นวิธีหนึ่งที่จะแสดงถึงความสามารถในการเขียน โดยมุ่งหวังที่จะให้ผู้เขียนได้ใช้ภาษาในการสื่อความหมายและแสดงความรู้สึกนึกคิด ถ้าจะพิจารณาจุดประสงค์ของการสอนเรียงความก็มีอยู่หลายประการ รongรัตน อิศรภักดี (รongรัตน อิศรภักดี , 2513 : 113 - 114) กล่าวว่า การสอนเรียงความช่วยให้เด็กได้มีโอกาสถ่ายทอดความคิดความรู้สึกของตนเกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้อื่นทราบ ช่วยให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์ สามารถเรียงความจากความคิดนึกคิดของตนเอง และการได้ฝึกเขียนเสมอ ๆ จะช่วยให้เด็กได้ใช้การเรียงความให้เกิดประโยชน์แก่การเรียนวิชาในสาขาอื่น ๆ ด้วย เพราะการเรียงความช่วยให้เกิดทักษะในการเขียน รู้จักใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม รู้จักลำดับความสำคัญของเรื่อง และรู้จักสรุปความคิดเห็นต่าง ๆ ของตนเองประกอบในการเรียงความ

การเรียงความช่วยให้เด็กสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร และให้ผู้อ่านรู้ความหมายได้ตรงตามความต้องการ นอกจากนี้ยังรู้จักเรียบเรียงถ้อยคำให้ถูกต้องตามหลักภาษาและถูกต้องตามความนิยม รู้จักใช้ถ้อยคำสำนวนโวหาร และรู้จักลำดับความคิดเป็นระเบียบไม่วุ่น (พยุ่ง ญาณโกมุท, 2518 : 97)

ผู้เรียงความต้องการแสดงความคิดให้คนอื่นทราบ โดยการเรียบเรียงประโยคหลาย ๆ ประโยคให้ติดต่อกันเป็นข้อความ ผู้เขียนต้องเข้าใจว่าคนอื่นอ่านไม่ทราบเรื่องเหล่านั้นเลย จึงต้องอธิบายคำหรือแนวความคิดนึกของผู้เขียนเองให้ชัดเจน

(เปลื้อง ณ นคร, 2514 : 135)

จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการเรียงความ คือ การเขียนข้อความหรือเรื่องราวเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจน

ในค่านหลักของการเรียงความนั้นมีหลายประการ หลวงสำเร็จวรรณกิจ (หลวงสำเร็จวรรณกิจ, 2501 : 40) กล่าวว่า เรียงความทุกเรื่องควรประกอบด้วยลักษณะสำคัญสามประการคือ ให้ความเข้าใจ ให้ความรู้ และให้สติปัญญา

สิทธิา พินิจภูวกล (สิทธิา พินิจภูวกล และคณะ, 2514 : 108 - 110) แนะนำว่า

การเรียงความนั้นผู้เขียนจะได้แสดงออกซึ่งความรู้สึนึกคิด ความเห็น ความเข้าใจ
 ตลอดจนความรู้ใหญ่อันได้รับทราบ และโดยที่เรียงความมีหลายประเภท บางประเภท
 ผู้เขียนใช้ความคิดหรือจินตนาการของตนเอง เป็นส่วนใหญ่ ใช้ความรู้หรือหลักฐานข้อเท็จจริง
 เพียงส่วนน้อย แต่บางเรื่องใช้ความรู้และหลักฐานข้อเท็จจริง เป็นส่วนสำคัญ ความคิดเห็น
 เป็นส่วนน้อย อย่างไรก็ตามเรียงความที่จะต้องประกอบไปด้วยความรู้หรือข้อเท็จจริง
 และความเห็นประกอบกันไป บุญหยดและสมศักดิ์ (บุญหยด พันธุ์เพ็ง และ สมศักดิ์ ชูโต,
 2509 : 1) กล่าวไว้ว่า การจะเรียงความให้ได้นั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในเรื่อง
 ที่จะเขียน สามารถใช้สำนวนโวหารได้ดี และข้อความที่เขียนนั้นมีความกลมกลืนกัน
 เรียงความที่ดีนอกจากจะทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจแล้วยังต้องให้ความรู้แกผู้อ่านด้วย
 ดังนั้น เพื่อที่จะให้บรรลุลูกมุ่งหมายนี้ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะเขียน โดยผู้เขียน
 จะต้องมีโอกาสค้นคว้าหรือหาประสบการณ์ในเรื่องนั้นก่อนเขียน การแสดงความสามารถ
 ในการเขียนลักษณะนี้ ได้แก่ การเขียนรายงาน ซึ่งผู้เขียนมีเวลาไปค้นคว้าหาความรู้
 แล้วนำมาประมวลเข้าเป็นเรื่องราวเดียวกันแล้วจึงเขียน การเขียนรายงานแบบนี้ต้องใช้
 เวลาอย่างมาก ไม่สามารถทำให้เสร็จได้ในเวลาเพียงหนึ่งหรือสองชั่วโมง แต่การสอบการ
 เรียงความในโรงเรียนนั้น มีข้อจำกัดในเรื่องเวลา ครูจึงกำหนดหัวข้อให้เด็กเขียน
 ภายในเวลาที่กำหนด หรือมีหัวข้อให้เด็กเลือกเขียนตามความสนใจและความถนัด ถ้า
 เป็นการสอนในเวลาปกติครูจึงมีเวลาตรวจและแก้ไขข้อบกพร่องแล้วชี้แจงแก่เด็กเป็นราย
 บุคคลหรือทั้งชั้น

การตรวจให้คะแนนเรียงความที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปเป็นการพิจารณาองค์ประกอบ
 ของเรียงความที่ดี ได้แก่ คำนำ เนื้อความ และบทลงท้าย (สิทธิ พินิจภูวดล และ
 คณะ, 2514 : 109) และแบ่งคะแนนออกเป็น ส่วน ๆ คือ เนื้อเรื่อง การใช้ภาษา
 รูปแบบ ฯลฯ ประกอบการเขียน ซึ่งหมายถึงตัวสะกดการันต์ ลายมือ ความสะอาด
 และความเป็นระเบียบ (ประสิทธิ์ กาพย์กลอน, 2518 : 11 - 12) นอกจากนี้อาจใช้
 เกณฑ์ที่กรมการฝึกหัดครู (กรมการฝึกหัดครู, 2516 : 106) ให้ใช้เป็นหลักในการตรวจ
 ให้คะแนนเรียงความว่า จะต้องคำนึงถึงความสามารถในการเขียนสะกดตัว การเรียงลำดับ

คำให้เป็นประโยคที่จะอ่านเข้าใจ การเรียงลำดับประโยคให้เป็นเรื่องราวติดต่อกันตามเนื้อความที่จะให้คนอ่านเข้าใจ และเนื้อความที่เขียนได้เรื่องราวและมีประโยชน์เพียงใด ชาวาล แพร์ทกุล (ชาวาล แพร์ทกุล, 2516 : 88) เสนอให้วัดความสามารถในการเรียงความโดยใช้การจกลำดับคุณภาพ (Rating Scale) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบคุณภาพระหว่างกันเองภายในกลุ่ม แล้วพยายามตีราคางานนั้นให้ออกมาเป็นอันดับ (Rank Order) แปลงอันดับคุณภาพนั้นออกมาเป็นปริมาณตัวเลข (Scaling or Rating) การที่ปฏิบัติเช่นนี้เพื่อที่จะให้การวัดความสามารถในการเรียงความนั้นได้คะแนนหรือผลที่ได้จากการสอบมีความเชื่อมั่นได้และมีความเที่ยงตรง ดังนั้น จึงนิยมใช้แบบทดสอบอันดับในการวัดทักษะทางภาษาสำหรับการเขียน ซึ่งเป็นการวัดที่คิดว่ามุ่งใหญ่เรียนได้แสดงความสามารถในด้านการเขียนโดยตรง หรือเรียกว่าเป็นการวัดพฤติกรรมตรง (Direct Behavior)

การตรวจผลงานในการเรียงความ ครูต้องแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการเขียนของเด็กแต่ละคน นอกจากนั้นยังจะต้องมีการฝึกในการเขียนให้มาก ๆ และต้องมีการตรวจแก้ไขจนแนะนำให้ควย (เปลื้อง ณ นคร, 2512 : 1) ซึ่งงานนี้ต้องใช้เวลามาก ไม่เหมาะสำหรับการสอบประจำภาคหรือสอบไล่ปลายปี อีกประการหนึ่งคะแนนที่ได้จากข้อสอบอันดับนั้นมีความเชื่อมั่นน้อยยังมีปัญหาในเรื่องเวลาสำหรับการตรวจด้วยแล้ว ก็ทำให้คะแนนขาดความเชื่อมั่นและขาดความเป็นปรนัยมากขึ้น ยังมีข้อบกพร่องอื่น ๆ ที่ทำให้คะแนนเรียงความขาดความเชื่อมั่น เช่น หัวข้อเรื่องที่เขียน ถ้าก็มีความรู้ในหัวข้อนั้นคือยอมเขียนได้ดีกว่าเด็กที่ไม่มีความรู้หรือมีความรู้น้อยในหัวข้อนั้น

ถ้าต้องสอบเรียงความกับเด็กจำนวนมาก ๆ และต้องการให้ผลการสอบมีความเชื่อมั่นสูงขึ้น ก็ต้องปรับปรุงวิธีสอบให้เป็นปรนัย โดยการวัดสมรรถภาพแห่งการเรียงความแทนจากผลการวิเคราะห์วิจัยและการทดลองพบว่า การวัดสมรรถภาพแห่งการเรียงความมีคุณค่าติดเทียมกับที่ให้นักเรียนเรียงความออกมาจริง ๆ แบบทดสอบที่สามารถใช้แทนการสอบเรียงความนี้ได้แก่ แบบทดสอบคำศัพท์ ศัพท์ไม่เข้าพวก และการใช้ภาษา รวม 3 ฉบับ (ชาวาล แพร์ทกุล, 2514 : 11 -12) ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ทางสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จึงได้สร้างแบบทดสอบ

มาตรฐานชั้นเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ วัดความสามารถในการเรียงความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 เป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ วัดความสามารถทางภาษาในคันต่าง ๆ คือ แบบทดสอบคำศัพท์ ศัพท์ไม่เข้าพวก และการใช้ภาษา แบบทดสอบชุดนี้นำไปใช้แพร่หลายและมีเกณฑ์ปกติระดับชาติใช้อยู่ในปัจจุบัน

นอกจากนี้ Educational Testing Service หรือ E.T.S. (E.T.S., 1966 : 13) ได้ใช้แบบทดสอบปรนัยวัดความสามารถด้านการเรียงความ ซึ่งเป็นการวัดพฤติกรรมสัมพัทธ์ (Relative Behavior) กับเด็กชั้นมัธยมปลายที่ต้องการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา แบบทดสอบนั้นวัดทักษะในการเขียน 3 ด้าน คือ การรวบรวมและจัดระเบียบความคิดอย่างสมเหตุสมผล การแสดงความคิดได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ และการใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับความหมาย แบบทดสอบชุดนี้เป็นที่นิยมใช้ในหลายประเทศ

แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความแบบที่ E.T.S. ใช้นั้นยังไม่มีผู้ใดนำมาใช้กับเด็กไทย ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะสร้างขึ้นเพื่อทดลองว่า เมื่อมีข้อจำกัดในเรื่องเวลาและต้องการวัดความสามารถในการเขียนแล้ว แบบทดสอบปรนัยนั้นจะนำมาใช้กับเด็กไทยได้หรือไม่ โดยมุ่งหวังจะให้ใช้แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบในการสอบประจำภาคหรือสอบไล่เลื่อนชั้นปลายปีเท่านั้น ส่วนในเวลาเรียนปกติยังคงให้เรียงความแบบอัตนัย (Essay) ซึ่งเป็นการวัดพฤติกรรมตรงตามเดิม

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาว่า ข้อสอบปรนัยแบบใดที่วัดความสามารถในการเรียงความได้
2. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียงความ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ จะทำให้ได้แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบชุดหนึ่งสำหรับวัดความสามารถด้านการเรียงความ ซึ่งจะนำไปใช้เมื่อต้องการสอบวัดในเวลาจำกัด และต้องการความรวดเร็วในการตรวจให้คะแนน และเป็นแนวทางในการปรับปรุงการวัดผลเรียงความให้เป็นปรนัยและเชื่อมั่นได้มากขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบทดสอบเรียงความแบบอัตนัย หมายถึง แบบทดสอบที่ให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพที่กำหนดให้ ความยาวประมาณ 20 บรรทัด ในเวลา 30 นาที การให้คะแนนจะพิจารณาจากรูปแบบของการเขียนเรียงความ การเรียบเรียง และความคิด คะแนนที่ได้ใช้เป็นเกณฑ์ (Criteria)
2. ศัพท์าการณ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ทำนายความสามารถในการเรียงความของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบการใช้ภาษา แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ แบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเปลี่ยนสำนวนโวหาร
3. แบบทดสอบการใช้ภาษา หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการใช้ถ้อยคำให้ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหา หรือกับเรื่องราวต่าง ๆ ลักษณะของข้อคำถามมีอยู่ 2 ชนิด คือ ให้นักเรียนหาคำหรือข้อความมาเติม ในช่องว่าง กับให้หาข้อความที่เขียนผิดความหมายหรือใช้ถ้อยคำไม่ถูกต้อง
4. แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการหาความสัมพันธ์ของคำต่าง ๆ ที่กำหนดให้ว่ามีความสัมพันธ์กับตัวเลือกใดที่กำหนดให้มากที่สุด เป็นการวัดว่านักเรียนรู้อศัพท์และความหมายมากน้อยเพียงใด
5. แบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการระบุ ว่า ความบกพร่องของประโยคที่กำหนดให้ นั้นอยู่ที่ใด เป็นการรว รวมและจัดระเบียบความคิดอย่างสมเหตุสมผล
6. แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความให้ถูกต้องและได้ความชัดเจน เป็นการวัดการแสดงความคิดได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ
7. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการระบุได้ว่า ข้อบกพร่องในประโยคนั้นเป็นความบกพร่อง

ลักษณะใด เป็นการวัดการรวบรวมและจัดระเบียบความคิดอย่างสมเหตุสมผล

8. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเปลี่ยนสำนวนโวหาร หมายถึง แบบ-
ทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการใช้สำนวนโวหารให้ถูกต้องและเหมาะสมกับความ เป็น
การวัดการใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับความหมาย

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับวิธีการที่จะทำให้การสอนและการประเมินผลเรื่องความไคล่สมบูรณ์มีแนวทาง ๆ กัน เช่น องค์ประกอบหรือสมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อการเรียงความ วิธีการประเมินผลเรื่องความ แบบทดสอบที่จะใช้วัดความสามารถทางการเขียน เป็นต้น

องค์ประกอบที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียงความนั้น จากการศึกษาของ อินทร์ ศรีคุณ (2507 : 149) เกี่ยวกับความสามารถในการฟัง การอ่าน การเขียน สะกดคำ และการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา พบว่า ความสามารถในการฟัง การอ่าน การเขียน สะกดคำ และการแต่งความ มีความสัมพันธ์ กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนสมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2511 : 80) ศึกษาเรื่องสมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียงความ ผลปรากฏว่า ความสามารถทางภาษาส่งผลต่อการเรียงความมากกว่าการหาเหตุผลและความจำ จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้ที่เรียงความได้ดีจะต้องสามารถใช้ภาษาได้ดีด้วยจึงสามารถใช้ภาษานั้นถ่ายทอดความคิดของตนให้ผู้อ่านเข้าใจได้

การศึกษาของ เปี่ยมศรี นาคพัฒน์ (2500 : 48) เรื่องวิธีสอนเรียงความในชั้นมัธยมปลาย พบว่านักเรียนส่วนหนึ่งชอบเรียงความเพราะได้ระบายความรู้สึกนึกคิด ส่วนนักเรียนที่ไม่ชอบเรียงความเพราะเขียนไม่ได้ดี ไม่สามารถเขียนตามที่ต้องการได้ ขาดความรู้ ในเรื่องที่จะเขียน รวมทั้งเขียนไม่ได้เพราะครูตั้งหัวข้อแล้วไม่ได้ให้คำแนะนำ ส่วนครูชอบสอนเรียงความเพราะได้อ่านเรื่องราวแปลก ๆ และเห็นว่า เป็นวิชาที่วัดความรู้ ภาษาไทยของเด็กได้ก็ แต่ครูที่ไม่ชอบสอนเรียงความเป็นเพราะไม่ถนัดในการแต่ง แนะนำนักเรียนไม่ได้ และไม่มีเวลาในการตรวจแบบฝึกหัด ซึ่งตรงกับการศึกษาของ

จิตต์นิภา ภักดิ์ชุมพล (2516 : 42, 73, 143, 148.) เรื่องกิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า ครูไม่ชอบสอนเรียงความเพราะสอนแล้วงานมาก เสียเวลาในการตรวจแก้ไข ครูร้อยละ 28.57 มีปัญหาเรื่องข้อสอบอัตรณ์ตรวจยาก ส่วนนักเรียนชอบเรียนเรียงความรองจาก

วรรณคดีเพราะเรียนสนุก มีกิจกรรมน่าสนใจและได้ความรู้ แต่ครูชอบสอนเรียงความน้อยที่สุด จะเห็นว่าวิธีสอนเรียงความไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับครู แต่ปัญหาคือการตรวจให้คะแนน ซึ่งครูส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นงานหนักและเสียเวลามาก ทำให้ครูไม่ชอบสอนเรียงความแม้จะชอบอ่านเรื่องที่นักเรียนเขียนก็ตาม

การเรียงความจะมีประสิทธิภาพก็ขึ้นหากได้มีการประเมินผลอย่างจริงจัง ทั้งนี้ ต้องให้เด็กหัดเขียนบ่อย ๆ การหัดเขียนและการประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพจะทำให้เด็กมีความสามารถในการเขียนดีขึ้น (Arnold, 1963 : 1021) โคนแนท์ (Conant, 1959 : 369) เสนอว่าควรให้เด็กเรียงความ 1 เรื่องต่อสัปดาห์ และครูสอนภาษาไทย ก็ไม่ควรสอนเกิน 4 ห้องเรียน ซึ่งมีจำนวนเด็กห้องละ 25 คน นั่นคือ ครูสอนภาษา 1 คน ต่อเด็ก 100 คน แต่สภาพที่เป็นจริงครูสอนเด็กจำนวนมากกกว่านั้น และไม่ได้สอนเรียงความ เพียงอย่างเดียว ต้องสอนวิชาอื่นด้วย ดังนั้น ปัญหาสำคัญสำหรับครูสอนภาษาคือ ไม่มีเวลาพอในการตรวจงาน เพราะจำนวนเด็กมาก และชั่วโมงสอนมากด้วย ดังปรากฏใน ผลการศึกษาของ สไควร์ และ แอปเปิลบี (Square and Applebee, อ้างจาก Ebel, 1969 : 449) พบว่าครูในโรงเรียนมัธยมใช้เวลาในการตรวจแก้เรียงความถึง 9-12 ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ โดยที่มีชั่วโมงสอนสัปดาห์ละ 17-20 ชั่วโมง ครูจึงไม่มีเวลาแนะนำเด็กเป็นรายบุคคล ทำให้เห็นการสอนการเขียนโดยการแก้คำผิด ไม่ใช่สอนเรียงความ ดูเซล (Dusel, อ้างจาก Ebel, 1968 : 453) พบว่า ครูโรงเรียนมัธยมต้องการเวลา 21.5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ในการตรวจให้คะแนนเรียงความที่มีความยาว 250 คำ และใช้เวลา 7 ชั่วโมงในการอ่านทบทวนซ้ำอีกครั้งหนึ่ง โดยที่ต้องสอนสัปดาห์ละ 25 ชั่วโมง และยังไม่นับเวลาที่ใช้ในการเตรียมการสอน นอกจากนี้ยังพบว่าครูในรัฐแคลิฟอร์เนียที่มีประสบการณ์การสอนมากใช้เวลา 8.6 นาที ในการอ่านเรียงความ 1 ฉบับ รวมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องและแนะนำ แต่หากครูต้องสอนเด็กประมาณ 150 คนต่อวันแล้วครูไม่สามารถใช้เวลา 8.6 นาทีในการตรวจเรียงความรายคนได้ ถ้าต้องการตรวจอย่างละเอียด ครูจะทำได้เพียงแก้คำผิดแต่ไม่มีการแก้ไขและวิจารณ์ผลงาน ซึ่งไม่เกิดประโยชน์แก่เด็กเลย (Dusel , อ้างจาก Ebel, 1969 : 369- 370) การเรียงความจะมีประโยชน์

คือเมื่อใดที่เขียนและได้รับการแนะนำอย่างใกล้ชิด โดยที่ครูต้องทำงานหนักในการแก้ไข
 ขอบกพร่องของเด็ก เนื่องจากเด็กแต่ละคนมีขอบกพร่องที่ต่างกันไป (McCally and
 Remstad , อ้างจาก Ebel, 1969 : 454 - 455)

เนื่องจากการประเมินผลการเรียงความเป็นเรื่องยุ่งยาก ทำให้มีผู้พยายามหาวิธี
 การต่าง ๆ ในการประเมินผลให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังเช่น ฮัดเคลสัน (Hudelson,
 1960 : 465) สร้างเกณฑ์หรือมาตราในการให้คะแนนเรียงความ โดยแบ่งมาตราเป็น
 10 ส่วนเท่า ๆ กัน แล้วกำหนดหัวข้อให้เด็กเรียงความ ให้ครูผู้ชำนาญตรวจแล้วแบ่ง
 เรียงความเหล่านั้นตามช่วงมาตรา 10 ช่วง โดยพิจารณาจากความคิดและการใช้ภาษา
 ใ้มาตรานั้นเป็นเกณฑ์ในการตัดสินเรียงความเรื่องเดียวกันของเด็กกลุ่มอื่น ให้ครูเปรียบเทียบ-
 เียบเรียงความของเด็กกับเกณฑ์หรือมาตราที่สร้างขึ้นนั้น แล้วพิจารณาให้เกรด นอกจาก
 ปัญหาเรื่องการตรวจแล้ว ยังมีปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้ตรวจเรียงความอีกด้วย เพราะผู้ตรวจ
 แต่ละคนให้คะแนนต่างกัน ดังที่ ดีเคอร์ริช (Diederich, 1961 : 369) ทดลองให้คน
 อาชีพต่าง ๆ ให้เกรดเรียงความ 300 ฉบับที่ขึ้นต้นปีที่ 1 เขียน ผู้ตรวจแต่ละคนจะต้อง
 แบ่งเรียงความเป็น 9 กอง แต่ละกองต้องมีจำนวนไม่ต่ำกว่า 4% ของเรียงความทั้งหมด
 ปรากฏว่าผู้ตรวจส่วนใหญ่แบ่งเรียงความไว้ 7, 8 และ 9 กอง และจะแตกต่างกันไม่เกิน
 5 กอง จากการวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่า การให้เกรดต่างกันเพราะผู้ตรวจแต่ละคน
 เน้นเรื่องต่างกัน บางคนเน้นเรื่องเนื้อหา บางคนเน้นเรื่องการเรียบเรียง บางคนเน้น
 เรื่องแบบฟอร์มและสไตล์ บางคนเน้นเรื่องการใช้ภาษา ดีเคอร์ริชจึงเสนอแนะว่า
 การสอนเรียงความควรเน้นเรื่องต่าง ๆ 4 ด้านที่ผู้ตรวจให้ความสำคัญด้วย

เนื่องจากการตรวจให้คะแนนเรียงความมีความยุ่งยากในเรื่องเวลา และคะแนน
 ขาดความเป็นปรนัยและความเชื่อมั่น ทำให้มีผู้ศึกษาการใช้แบบทดสอบปรนัยวัดความสามารถ
 ทางกรเขียนแผนการใช้แบบทดสอบอัตนัย ดังที่ เพพพาร์ดและโวโรว์ (Peppard and
 Votow, 1956 : 536 - 541) กล่าวสรุปจากผลการวิจัยเกี่ยวกับการให้คะแนนเรียงความ
 ว่า การให้คะแนนเรียงความแบบประมาณค่า (Composition Rating) แม้จะเป็นวิธีการ
 ที่ไ้ผลบ้าง แต่ก็ไม่สะดวกต่อการปฏิบัติ เพราะต้องเสียเวลาและเป็นงานหนัก ทั้งให้ผลไม่
 เพียงตรง

วิธีที่เหมาะสมในการวัดความสามารถในการเขียนของเด็ก คือการวัดโดยอาศัยแบบทดสอบมาตรฐานทางภาษา เพราะในแบบทดสอบมาตรฐานทางภาษามีบางส่วนที่วัดความสามารถในการเขียนของเด็กด้วย แมคคาร์ทนี (McCartney, 1963 : 2375) สร้างแบบทดสอบปรนัยเพื่อวัดผลการเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 11 ระดับอุดมศึกษา โดยใช้เกณฑ์ที่ครูสอนภาษา 12 คนช่วยกันจัดทำขึ้นและตั้งสมมุติฐานว่า คะแนนที่ได้จากเกณฑ์ที่กำหนดไว้นั้นควรมีความสัมพันธ์สูงกับคะแนนของแบบทดสอบในคันไวยากรณ์ การใช้ภาษา คำศัพท์ โครงสร้างของภักษา และความสามารถในการอ่านจับใจความ ผลปรากฏว่าเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าแบบทดสอบปรนัยใช้วัดความสามารถทางการเขียนได้ ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของฮัดเดิลสตัน (Huddleston, 1960 : 465) การใช้แบบทดสอบปรนัยวัดความสามารถในการเขียนเป็นการวัดพฤติกรรมสัมพัทธ์ (Relative Behavior) ซึ่งจากการวิเคราะห์วิจัยและการทดลองปรากฏว่า การวัดสมรรถภาพแห่งการเขียนมีคุณค่า अधिकกับการที่ให้นักเรียนเขียนออกมาจริง ๆ ซึ่งเป็นการวัดพฤติกรรมตรง (Direct Behavior) (ชาวล แพร์ตกุล, 2514 : 11) การศึกษาเหล่านี้เป็นการพยายามทำให้คะแนนวิชาเรียงความมีความเป็นปรนัยและเชื่อมั่นได้ โดยหาความสามารถกันต่าง ๆ ที่มผลต่อการเรียงความมาสร้างเป็นข้อสอบปรนัยใช้สอบวัด แม้ว่าคะแนนที่ได้จะไม่ใช้คะแนนของการเรียงความโดยตรง แต่ก็พอบอกให้ทราบว่าเด็กที่มีความสามารถสูงทางกันต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียงความ ควรจะสามารถเรียงความได้ดีด้วย ทั้งนี้เพื่อแก้ปัญหาเรื่องความเชื่อมั่นของคะแนนนั่นเอง

การสอบเรียงความโดยการเขียนเป็นเพียงวิธีสอบอย่างหนึ่ง อาจสอบเรียงความโดยใช้วิธีอื่น เช่น เรียงความปากเปล่าหรือการแสดงละคร เป็นต้น การสอบเรียงความโดยการเขียนจะได้ผลดีหรือมีความเหมาะสมเมื่อมีหลักเกณฑ์ที่ดีในการให้คะแนน และสอบกับเด็กกลุ่มเล็ก ๆ ที่ครูสามารถตรวจได้ แต่ถ้าจำนวนนักเรียนมากและต้องการผลในระยะสั้นก็ควรจะเปลี่ยนวิธีสอบ แทนที่จะวัดด้วยการเขียนซึ่งเป็นพฤติกรรมตรงก็อาจเปลี่ยนมาเป็นการใช้ข้อสอบปรนัยซึ่งเป็นการวัดพฤติกรรมสัมพัทธ์แทน โดยที่ข้อสอบปรนัยนั้นจะต้องวัดการสังเกต และผลการสอบควรจะมีคุณภาพเป็นแบบเดียวกันหรือใกล้เคียงกับแบบเดิมที่ใช้

เขียนจริง ๆ (ชาวล แพ้ตกุล, 2520 : 336) ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของ คูก (Cook , อ้างจาก Ebel , 1969 : 1351) ที่ว่าการถามเรื่องเดียวกันโดยใช้แบบทดสอบสองชนิด คือ แบบทดสอบอัตนัยและแบบเลือกคำตอบที่ดีที่สุด ปรากฏว่าคะแนนของคนเดียวกันสำหรับแบบทดสอบสองชนิดนี้มีความสัมพันธ์กันสูงมาก จนเหมือนกับวัดสมรรถภาพเดียวกัน

สถาบันการทดสอบ Educational Testing Service ได้สร้างแบบทดสอบปรนัยเพื่อวัดความสามารถด้านการเขียน สำหรับใช้กับนักเรียนมัธยมปลายที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา โดยวัดความสามารถด้านการเขียน 3 ด้าน คือ ความสามารถในการแสดงความคิดได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ การรวบรวมและการจัดระเบียบความคิดอย่างสมเหตุสมผล และ การใช้ถ้อยคำสำนวนให้เหมาะสมกับความหมาย ซึ่งการวัด 3 ด้านนี้ใช้คำถามหลายแบบ (ชาวล แพ้ตกุล, 2520 : 340-341) แบบทดสอบชุดนี้แม้จะไม่ใช้การวัดความสามารถในการเขียนโดยตรง แต่ก็วัดความสามารถซึ่งจำเป็นสำหรับการเขียนที่ดี (Holland, อ้างจาก Burors , 1965 : 287)

ผู้วิจัยมีความสนใจแบบทดสอบปรนัยที่ Educational Testing Service ใช้ในการวัดความสามารถในการเขียน ต้องการทดลองว่าแบบทดสอบปรนัยดังกล่าวนี้จะสามารถวัดสมรรถภาพทางการเขียนหรือการเรียงความของเด็กไทยได้หรือไม่

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการ เรียงความกับคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่องมีความสัมพันธ์กันในทางบวก
2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการ เรียงความกับคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ มีความสัมพันธ์กันในทางบวก
3. คะแนนผลสัมฤทธิ์การ เรียงความกับคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง มีความสัมพันธ์กันในทางบวก
4. คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการ เรียงความกับคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเปลี่ยนสำนวนโวหาร มีความสัมพันธ์กันในทางบวก

5. คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการ เปรียบความกับคะแนนจากแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กันในทางบวก

6. คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการ เปรียบความกับคะแนนจากแบบทดสอบการใช้ภาษา มีความสัมพันธ์ กันในทางบวก

7. แบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง แบบทดสอบวัดความสามารถในการเปลี่ยนสำนวนโวหาร แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ แบบทดสอบการใช้ภาษา เป็นตัวพยากรณ์ที่เหมาะสมและมีความสัมพันธ์ ร่วมกันในการทำนายความสามารถในการ เปรียบความ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2520 โรงเรียนปทุมธานีวิทยา จำนวน 260 คน ซึ่งสุ่มมาจากนักเรียนทั้งหมด 350 คน โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบ 7 ฉบับ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียงความ เป็นแบบทดสอบอัตนัย (Essay) โดยการให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพที่กำหนดให้ กำหนดความยาวประมาณ 20 บรรทัด ให้มีคำนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป ให้เวลาทำ 30 นาที การให้คะแนนพิจารณาจากรูปแบบของการเรียงความ การเรียบเรียง และความคิด

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียงความ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 6 ฉบับ ได้แก่

2.1 แบบทดสอบการใช้ภาษาฉบับ ก เป็นแบบทดสอบมาตรฐาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการใช้ถ้อยคำให้ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหาหรือเรื่องราวต่าง ๆ ลักษณะของข้อคำถามมีอยู่ 2 ชนิด คือ ให้นักเรียนหาคำตอบหรือข้อความมาเติมลงในช่องว่าง กับให้หาข้อความที่เขียนผิดความหมาย หรือใช้ถ้อยคำไม่ถูกต้อง แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวน 50 ข้อ ให้เวลาทำ 30 นาที

2.2 แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ ฉบับ ก เป็นแบบทดสอบมาตรฐาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการหาความสัมพันธ์ ของคำต่าง ๆ ที่

กำหนดให้มีความสัมพันธ์ กับตัวเลือกใดที่กำหนดให้มากที่สุด เป็นการวัดว่านักเรียนรู้คำศัพท์ และความหมายมากน้อยเพียงใด แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวน 40 ข้อ ให้เวลาทำ 20 นาที

2.3 แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 4 ฉบับ แบบทดสอบนี้สร้างขึ้นโดย

อาศัยแนวทางของแบบทดสอบปรนัยที่ Educational Testing Service (College Entrance Examination Board , 1966 : 13-20) , ไซอู และอาศัยหลักสูตรวิชา

ภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับ พ.ศ.2503 ของกระทรวงศึกษาธิการ รายละเอียดของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีดังนี้

2.3.1 แบบทดสอบเรียงความฉบับ ก เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ แต่ละข้อมีตัวเลือก 5 ตัว ให้เวลาทำ 15 นาที แบบทดสอบฉบับนี้ต้องการให้นักเรียนระบุว่าความบกพร่องของประโยคที่ให้นั้นอยู่ที่ใด เป็นการวัดความสามารถในการรวบรวมและจัดระเบียบความคิดอย่างสมเหตุสมผล ลักษณะของแบบทดสอบนี้ แต่ละข้อจะมีข้อความซึ่งมีคำที่ขีดเส้นใต้อยู่ 4 แห่ง ให้นักเรียนพิจารณาว่าคำที่ขีดเส้นใต้คำใดผิดหรือบกพร่องในคันหลักภาษา การใช้ภาษา การใช้ถ้อยคำหรือสำนวน แต่ละข้อความอาจมีข้อบกพร่องหรืออาจจะไม่มีก็ได้ ถ้ามีก็จะมีเพียงแห่งเดียว ถ้าไม่มีข้อบกพร่องก็ตอบข้อ จ. ดังตัวอย่าง

(๐) เขาเคยเป็นนักเรียนเก่าของโรงเรียนนี้เมื่อปีการศึกษา 2519. ไม่มีผิด
ก ข ค ง จ

2.3.2 แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ข เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบจำนวน 30 ข้อ แต่ละข้อมีตัวเลือก 5 ตัว ให้เวลาทำ 20 นาที แบบทดสอบฉบับนี้ต้องการให้นักเรียนปรับปรุงข้อความให้ถูกต้องและได้ความชัดเจน เป็นการวัดการแสดงความคิดได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ลักษณะของแบบทดสอบนี้แต่ละข้อมีข้อความที่มีส่วนที่ขีดเส้นใต้ไว้ให้นักเรียนพิจารณา ข้อความส่วนที่ขีดเส้นใต้นั้นควรจะเปลี่ยนแปลงหรือไม่ ถ้าไม่เปลี่ยนก็ตอบข้อ ก ถ้าเห็นว่าควรเปลี่ยนก็ให้เลือกคำตอบจาก ข - จ. ที่ให้ไว้ดังตัวอย่าง

(๐) บ้านเขาอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟ ก็ยังมีขึ้นรถไฟไม่ทัน

- ก. ก็ยังมีขึ้นรถไฟไม่ทัน
- ข. ในที่สุดก็ขึ้นรถไฟไม่ทัน
- ค. แต่เขาก็มาขึ้นรถไฟไม่ทัน
- ง. ถึงอย่างไร เขาก็ขึ้นรถไฟไม่ทัน
- จ. แล้วเขาก็ขึ้นรถไฟไม่ทันอยู่คนเดียว

2.3.3 แบบทดสอบเรียงความฉบับ ค เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิด

เลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ แต่ละข้อมีตัวเลือก 5 ตัว ให้เวลาทำ 15 นาที แบบทดสอบฉบับนี้ต้องการให้นักเรียนระบุว่า ข้อบกพร่องในประโยคนั้นเป็นข้อบกพร่องในลักษณะใดใน 5 ประการที่กำหนดให้มา เป็นการวัดความสามารถในการรวบรวมและจัดระเบียบความคิดอย่างสมเหตุสมผล ลักษณะของแบบทดสอบในฉบับนี้แต่ละข้อควรมีข้อบกพร่อง และตัวเลือกเป็นลักษณะของข้อบกพร่อง 5 ประการ คือ

ก. ใช้คำผิดความหมาย ได้แก่ การเขียนคำผิดทำให้ความหมายของข้อความผิดไปจากที่ต้องการ เช่น "แหวนวงนี้สุกปลั่งถึงกาล" ต้องใช้คำว่า "กาญจน์" ที่แปลว่าทองคำ

ข. ใช้วรรคตอนผิด ได้แก่ การเว้นวรรคตอนผิด ทำให้ผิดความหมายที่ต้องการ เช่น "คืนนี้มีการแสดงแบบ คือที่โรงแรมดุสิตธานี"

ค. ใช้คำพ้องเพี้ยน ได้แก่ การใช้คำที่มีความหมายซ้ำ ๆ กันโดยไม่จำเป็น เช่น "เขาทำงานรวดเร็วว่องไวทันใจไม่ชักช้า"

ง. ใช้สำนวนผิด ได้แก่ การใช้คำขยายหรือคำเปรียบเทียบผิด เช่น "เธอเดินวนนาคกระวีกระวาด" หรือ "ขาวเหมือนสำลีเม็คนิน"

จ. ใช้หลักภาษาผิด ได้แก่ การใช้คำไม่ถูกต้องตามหลักภาษา เช่น "หัวหน้างามมันไม่สนใจ" ซึ่งเป็นการใช้สรรพนามผิด

ทั้งตัวอย่าง

(๐) เส้นผมของ เทพีคนใหม่งามสลวยเหมือนนุ้ยผ้า

2.3.4 แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ก เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 25 ข้อ แต่ละข้อมีตัวเลือก 5 ตัว ให้เวลาทำ 15 นาที แบบทดสอบฉบับนี้ ต้องการให้นักเรียนเปลี่ยนสำนวนโวหารให้ถูกต้องและเหมาะสมกับความ เป็นการวัดการใช้ ถ้อยคำให้เหมาะสมกับความหมาย ลักษณะของแบบทดสอบฉบับนี้ แต่ละข้อจะมีข้อความให้นักเรียนอ่านก่อน แล้วมีข้อกำหนดให้เปลี่ยนประโยคใหม่ โดยขึ้นต้นประโยคใหม่ด้วยข้อความที่กำหนดให้ ประโยคใหม่นั้นจะต้องมีความหมายเหมือนประโยคเดิมที่ให้มา นักเรียนจะต้องเลือกว่าประโยคใหม่ควรจะเป็นข้อความใด จากตัวเลือก ก - จ ที่กำหนดให้ ดังตัวอย่าง

- (0) ข้อความ ด้วยความซัดสนจนปัญญา ไม่สามารถหาปลาหาเนื้อมาให้พอกาได้
 หกเซยจึงต้องหุแหวงจุมกวัน
ข้อกำหนด ให้ขึ้นต้นประโยคนี้ด้วยข้อความว่า หกเซยต้องหุแหวงจุมกวัน
- ก. หกเซยต้องหุแหวงจุมกวันจึงซัดสนจนปัญญา
 - ข. หกเซยต้องหุแหวงจุมกวันและซัดสนจนปัญญา
 - ค. หกเซยต้องหุแหวงจุมกวันขณะซัดสนจนปัญญา
 - ง. หกเซยต้องหุแหวงจุมกวันเพราะซัดสนจนปัญญา
 - จ. หกเซยต้องหุแหวงจุมกวันฉะนั้นจึงซัดสนจนปัญญา

การหาคุณภาพของแบบทดสอบ

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นทั้ง 4 ฉบับไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม จำนวน 215 คน เพื่อนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาความยาก และค่าอำนาจจำแนก เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% และตารางของจุง (Chung-Teh, Fan, 2514 : 5 - 32)

ผลการวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยาก (p) ระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

ส่วนการหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ไค้ใช้สูตร คูเคอร์ ริชาร์ดสัน สูตรที่ 20
ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ดังตารางที่ 1

ตาราง 1 จำนวนข้อ เวลา และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่สร้างขึ้น 4 ฉบับ

แบบทดสอบ	จำนวนข้อ	เวลา	ความเชื่อมั่น
เรียงความ ก	30	15	.8511
เรียงความ ข	30	20	.7201
เรียงความ ค	30	15	.6988
เรียงความ ง	25	15	.7171

การดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. นำแบบทดสอบไปสอบกับกลุ่มตัวอย่าง โดยสอบเรียงลำดับดังนี้

1. แบบทดสอบเรียงความแบบอัตนัย 30 นาที
2. แบบทดสอบการใช้ภาษา ฉบับ ก 30 นาที
3. แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ ฉบับ ก ~~20~~ นาที
4. แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ค 15 นาที
5. แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ข 20 นาที
6. แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ค 15 นาที
7. แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ง 15 นาที

2. การตรวจให้คะแนน การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบมีดังนี้

2.1 แบบทดสอบเรียงความ ให้ครูสอนภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษา 2 คน เป็นผู้ตรวจเรียงความทั้งหมด โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 3 ด้าน ดังนี้

- รูปแบบของการเรียงความ ได้แก่ คำนำ เนื้อเรื่อง บทสรุป
ครบตามรูปแบบของการเรียงความ รวมทั้งความสะอาดและความเรียบร้อย
- การเรียบเรียง ได้แก่ การจัดลำดับความคิดให้เป็นเรื่องราวที่อ่าน
เข้าใจได้ รวมทั้งการใช้ถ้อยคำและการสะกดคำ
- ความคิด ได้แก่ แนวคิดของเรื่อง และความสอดคล้องกับภาพที่
กำหนดให้

ผู้ตรวจแต่ละคนอ่านเรียงความแต่ละฉบับ แล้วพิจารณาให้คะแนนที่ละด้านโดยวิธี
Rating Scale ซึ่งแบ่งเป็น 5 Scale คือ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ ยังไม่พอใช้
กำหนดค่าคะแนนของแต่ละ Scale ดังนี้ ดีมาก = 5 ดี = 4 ปานกลาง = 3 พอใช้ = 2
ยังไม่พอใช้ = 1

เพื่อหาความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนแต่ละคน โดยเลือกเรียงความด้วยวิธีสุ่มมา
40 ฉบับ ให้ครูคนเดิมตรวจซ้ำ แล้วหาความเชื่อมั่นโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ไคค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจแต่ละคนเป็น .84 และ .81 ตามลำดับ ซึ่งเป็นค่าความเชื่อมั่น
ที่สูง เรียงความแต่ละฉบับจะได้รับการตรวจจากครูแต่ละคน แล้วนำคะแนนที่ครูให้นักเรียน
แต่ละคนมาเฉลี่ยเป็นคะแนนเรียงความของนักเรียน

2.2 แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ ตอบถูกข้อละ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0

3. นำคะแนนผลการสอบที่ได้แต่ละฉบับไปวิเคราะห์โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อ
สร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียงความ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน คือ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรของ กูเกอร์ ริชาร์ดสัน สูตรที่ 20 (Gullford, 1956 : 455) ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[\frac{s_t^2 - \sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อในแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ที่ตอบถูกในแต่ละข้อ

q แทน $1 - p$

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนจากการสอบ

3. ทดสอบความเป็นเส้นตรงของสมการพหุภาคี โดยใช้ Analysis of Variance ซึ่งสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

Source of Variation	df	SS	MS	r
Regression	n	$b_1 \sum X_1 Y + b_2 \sum X_2 Y + \dots + b_n \sum X_n Y + a \sum Y + (\sum Y)^2 / N$	$SS_{reg.} / df$	$MS_{reg.} / MS_{res.}$
Residual	$N - n - 1$	$SS_T - SS_{reg.}$	$SS_{res.} / df$	
Total	$N - 1$	$\sum Y^2 - (\sum Y)^2 / N$		

4. ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างสหสัมพันธ์พหุคูณเดิม :
 กับสหสัมพันธ์พหุคูณที่ลดตัวพยากรณ์ลง โดยใช้สูตร (Wert, 1954 : 247)

$$F_{(n, N-m-1)} = \frac{\left[R_y^2(1, 2, \dots, m) - R_y^2(1, 2, \dots, m-n) \right] (N - m - 1)}{n \left[1 - R_y^2(1, 2, \dots, m) \right]}$$

$R_y^2(1, 2, \dots, m)$ แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ตัวพยากรณ์ m ตัว
 $R_y^2(1, 2, \dots, m-n)$ แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ตัวพยากรณ์ลดลง n ตัว
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม
 m แทน จำนวนตัวพยากรณ์เดิม
 n แทน จำนวนตัวพยากรณ์ที่ลดลง

5. สร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียงความ โดยใช้คอมพิวเตอร์
 โปรแกรม Stepwise Multiple Regression

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย จากการวิเคราะห์ข้อมูลจึงขอ
กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ✱

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
S.E. _b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
X_1	แทน	คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการหาขอบทรวง
X_2	แทน	คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ
X_3	แทน	คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง
X_4	แทน	คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเปลี่ยนส่วนหัวทวาร
X_5	แทน	คะแนนจากแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์
X_6	แทน	คะแนนจากแบบทดสอบการใช้ภาษา
Y	แทน	คะแนนจากการเรียงความ
R	แทน	สหสัมพันธ์พหุคูณ
S.E. _{est.}	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์
β	แทน	สัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
b	แทน	สัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
$\check{Y}$	แทน	คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียงความที่ได้จากการพยากรณ์
$Z_1, Z_2 \dots Z_6$	แทน	คะแนนมาตรฐานของ $X_1, X_2 \dots X_6$ ตามลำดับ
Z	แทน	Y ซึ่งอยู่ในรูปของคะแนนมาตรฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นตอน ๆ ดังนี้

1. เปรียบเทียบผลของคะแนนจากแบบทดสอบที่นำมาเป็นตัวพยากรณ์และตัวเกณฑ์
แยกตามเพศ

2. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์และตัวเกณฑ์ กับการสร้าง
สมการพยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

3. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์และตัวเกณฑ์ กับการสร้าง
สมการพยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

4. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์และตัวเกณฑ์ กับการสร้าง
สมการพยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

1. เปรียบเทียบผลของคะแนนจากแบบทดสอบที่นำมาเป็นตัวพยากรณ์และตัวเกณฑ์

แยกตามเพศ

จากการนำแบบทดสอบไปสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 260 คน เป็นชาย 158 คน
หญิง 102 คน ได้ค่าสถิติพื้นฐานคือ คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงใน
ตาราง 2

ตาราง 2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างชายและหญิง จากแบบทดสอบที่เป็นตัวพารามิเตอร์และตัวเกณฑ์

แบบทดสอบ	กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S^2	t
X_1	ชาย	158	20.2532	14.5924	1.7131
	หญิง	102	19.4216	14.5161	
	รวม	260	19.9269	14.6689	
X_2	ชาย	158	18.6139	13.8384	0.6964
	หญิง	102	18.9118	9.9856	
	รวม	260	18.7308	12.3201	
X_3	ชาย	158	15.6329	14.8996	1.2393
	หญิง	102	16.2451	15.9201	
	รวม	260	15.8731	15.3664	
X_4	ชาย	158	13.6835	21.9961	1.2915
	หญิง	102	14.3333	11.6281	
	รวม	260	13.9385	17.9776	
X_5	ชาย	158	16.8861	14.4400	2.0621*
	หญิง	102	15.9216	13.2496	
	รวม	260	16.5077	14.1376	
X_6	ชาย	158	27.7152	34.4569	0.0265
	หญิง	102	27.6961	36.1201	
	รวม	260	27.7077	34.9281	
Y	ชาย	158	58.2785	122.7844	4.9689**
	หญิง	102	64.6569	88.9249	
	รวม	260	60.7808	112.7844	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางจะเห็นได้ว่า คะแนนจากการเรียงความของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่นักเรียนชายมีคะแนนจากแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์สูงกว่า นักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคะแนนจากแบบทดสอบฉบับอื่น ๆ มีคะแนน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลของตาราง 2 จะเห็นว่าความสามารถในการเรียงความของกลุ่มตัวอย่างชาย และหญิงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นในการสร้างสมการพยากรณ์และการหา สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์ และสัมประสิทธิ์ระหว่างตัวเกณฑ์ จึงได้จำแนกกลุ่ม ตัวอย่างเป็นชาย หญิง และรวม

2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์และตัวเกณฑ์ กับการสร้างสมการพยากรณ์ ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

การศึกษาครั้งนี้นอกจากจะสร้างสมการในการพยากรณ์การเรียงความแล้ว ยังศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบที่ใช้วัดมีความสัมพันธ์กับเกณฑ์ในการพยากรณ์ทางด้านใดบ้าง และมีความสัมพันธ์กันในระหว่างแบบทดสอบที่ใช้ในการพยากรณ์อย่างไร การหาความสัมพันธ์ ดังกล่าวได้แยกวิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์ จำแนกตามเพศและรวม ดังตารางข้างล่าง

ตาราง 3. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างตัวเกณฑ์กับตัวพยากรณ์ของนักเรียนชาย จำนวน 158 คน

ตัวแปร	x_2	x_3	x_4	x_5	x_6	y
x_1	.2925**	.1215**	.1448**	.1262*	.0549**	-0.0125
x_2		.3538	.2972	.2080	.4085**	.0739
x_3			.0811	.0922	.3976	.1136
x_4				.1027	.0238	-0.0638
x_5					.1563	-0.0226
x_6						.2674**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบที่ใช้ในการพยากรณ์ กับ เกณฑ์ในการพยากรณ์ ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย จากตารางแสดงว่า แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการเปลี่ยนจำนวนอาหาร แบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง และแบบทดสอบการใช้ภาษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์กับแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนแบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ เกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีเพียงฉบับเดียว คือ แบบทดสอบการใช้ภาษา

นั่นคือ โอกาสที่แบบทดสอบที่จะเป็นตัวพยากรณ์ที่เหมาะสมสำหรับการเรียงความในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชาย อาจจะมีเพียงแบบทดสอบเดียวเท่านั้น เพื่อให้ทราบว่าจะสามารถสร้างสมการในการพยากรณ์ และทราบน้ำหนักคะแนนในการพยากรณ์ของแบบทดสอบที่เป็นตัวพยากรณ์ จึงได้ทำการวิเคราะห์ว่า ความสัมพันธ์ของตัวพยากรณ์กับตัวเกณฑ์เป็นไปในลักษณะเชิงเส้นตรงหรือไม่ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ดังแสดงไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจากตัวเกณฑ์ และคะแนนจากตัวพยากรณ์ ของกลุ่มนักเรียนชาย

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	7	1423.8453	203.4065	1.8721
Residual	150	16297.9016	108.6527	
Total	157	17721.7469		

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจากตัวเกณฑ์และคะแนนจากตัวพยากรณ์พบว่า ตัวเกณฑ์และตัวพยากรณ์ไม่มีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง นั่นคือ ไม่สามารถที่จะสร้างเป็นสมการพยากรณ์ในเชิงเส้นตรงได้ นอกจากตัวพยากรณ์ที่เป็นแบบทดสอบการใช้ภาษา ซึ่งได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจากแบบทดสอบการใช้ภาษา และตัวเกณฑ์ที่มีความสัมพันธ์กันเป็นเส้นตรง ได้ผลตามตาราง 5

ตาราง 5. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการใช้ภาษากับตัวเกณฑ์
ของนักเรียนชาย

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	2	1267.3707	633.6853	5.9693**
Residual	155	16454.3762	106.1573	
Total	157	17721.7469		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01,

จากตารางแสดงว่า คะแนนจากตัวเกณฑ์และคะแนนจากแบบทดสอบการใช้ภาษา มีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงสามารถสร้างเป็นสมการพยากรณ์ได้ จึงได้เสนอค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β , b) รวมทั้งค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6. สัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β , b) ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R)
ค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ ($S.E._{est.}$) และค่าคงที่ของ
สมการพยากรณ์ ในรูปคะแนนดิบ (A)

ตัวพยากรณ์	β	b	$S.E._b$
X_6	.2674	.4840	.1396

$$R = .267$$

$$R^2 = .072$$

$$S.E._{est.} = +10.270$$

$$A = 44.8643$$

จากตาราง 6 จะเห็นว่า คะแนนจากแบบทดสอบการใช้ภาษาที่มีความสัมพันธ์
กับคะแนนเรียงความ .267 และสามารถพยากรณ์คะแนนการเรียงความได้ 7.20 %
มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ ± 10.270
ได้สมการพยากรณ์การเรียงความในรูปของคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

$$\hat{Z} = .2674Z_6$$

และในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$\textcircled{1} \quad \hat{Y} = 44.8643 + .4840X_6$$

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบที่ใช้ในการพยากรณ์กับเกณฑ์ในการพยากรณ์ ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง แสดงไว้ในตาราง

ตาราง 7. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวเกณฑ์กับตัวพยากรณ์แต่ละตัว ของนักเรียนหญิงจำนวน 102 คน

ตัวแปร	x_2	x_3	x_4	x_5	x_6	y
x_1	.2805**	.1099	.0638	.1309	.2036*	.3256**
x_2		.3734**	.1901*	.1998*	.3268**	.2837**
x_3			.0499	.1171	.3247**	.3041**
x_4				.1875*	.0736	.0242
x_5				—	.2435**	.1233
x_6						.3688**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางแสดงว่า แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง และแบบทดสอบการใช้ภาษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการเปลี่ยนสำนวนโวหาร แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แบบทดสอบการใช้ภาษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเปลี่ยนสำนวนโวหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนแบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือแบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่องและแบบทดสอบการใช้ภาษา เพื่อให้ทราบว่าจะสามารถสร้างสมการในการพยากรณ์ และทราบน้ำหนักคะแนนในการพยากรณ์ของแบบทดสอบที่เป็นตัวพยากรณ์ จึงทดสอบความเป็นเส้นตรงของคะแนนจากตัวเกณฑ์ และคะแนนจากตัวพยากรณ์ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) หรือ F-test ตามตาราง 8

ตาราง 8. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจากตัวเกณฑ์ และคะแนนจากตัวพยากรณ์ ของนักเรียนหญิง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	7	2159.5505	308.5072	4.2463**
Residual	94	6829.4397	72.6536	
Total	101	8988.9902		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์แสดงว่า ตัวเกณฑ์และตัวพยากรณ์มีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียงความ จึงได้เสนอค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐาน (Beta weight) และสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (Score Weight) รวมทั้งค่าสหสัมพันธ์หาค่า ดังแสดงในตาราง 9

ตาราง 9. ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β , b) อันดับที่ ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ (S.E._{est.}) และค่าคงที่ของ สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (A) ของนักเรียนหญิง

ตัวพยากรณ์	β	b	อันดับที่
X ₁	.2370	.5874	2
X ₂	.0802	.2396	4
X ₃	.1713	.4051	3
X ₄	-0.0331	-0.0916	5
X ₅	.0039	.0162	6
X ₆	.2402	.3772	1

$$R = .490, \quad R^2 = 24.01$$

$$S.E._{est.} = \pm 8.479$$

$$A = 32.8391$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง พบว่า ตัวพยากรณ์ชุดนี้สามารถพยากรณ์ความสามารถในการเรียงความได้ 24.01 % ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวเกณฑ์และตัวพยากรณ์มีค่าเท่ากับ .490 และความคลาดเคลื่อนเนื่องจากการพยากรณ์เท่ากับ ± 8.479 ซึ่งค่าสหสัมพันธ์พหุคูณดังกล่าวมีค่าสูงกว่า ค่าสหสัมพันธ์ของตัวพยากรณ์แต่ละตัวกับเกณฑ์ ได้สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานดังนี้

$$\hat{Z} = .2402Z_6 + .2370Z_1 + .1713Z_3 + .0802Z_2 - 0.0331Z_4 + .0039Z_5$$

และสมการในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$\textcircled{2} \quad \hat{Y} = 32.8391 + .3772X_6 + .5874X_1 + .4051X_3 + .2396X_2 - 0.0916X_4 + 0.0102X_5$$

ในการสร้างสมการพยากรณ์ ต้องพยายามเลือกเอาแต่เฉพาะตัวที่ส่งผลต่อเกณฑ์สูง เพื่อให้อำนาจของตัวพยากรณ์ทั้งชุดสูงขึ้น การวิจัยครั้งนี้จึงใช้วิธีการเลือกตัวพยากรณ์ด้วยวิธี Stepwise Regression โดยการเลือกตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดก่อน แล้วเลือกตัวพยากรณ์เพิ่มขึ้นทีละตัว จนครบตัวแปรที่จะทำการพยากรณ์ทั้งหมด ดังแสดงในตาราง 10

ตาราง 10. การค้นหาตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวพยากรณ์ที่ใช้						R	R ²	F
X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	.4898	.240	
X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	-	X ₆	.4898	.240	
X ₁	X ₂	X ₃	-	-	X ₆	.4888	.239	.0625
X ₁	-	X ₃	-	-	X ₆	.4847	.235	.2083
X ₁	-	-	-	-	X ₆	.4483	.201	1.2187
-	-	-	-	-	X ₆	.3687	.136	2.6000

จากตารางจะเห็นว่า ในการพยากรณ์คะแนนการเขียนเรียงความของกลุ่มนักเรียนหญิง แบบทดสอบที่ได้รับเลือกให้เป็นตัวพยากรณ์ตัวแรกคือ แบบทดสอบการใช้ภาษา ได้ทำการวิเคราะห์ เพื่อสร้างสมการโดยใช้แบบทดสอบการใช้ภาษาเป็นตัวพยากรณ์เพียงฉบับเดียวได้ผลตามตาราง 11

ตาราง 11. ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β , b) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ ($S.E._b$) ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ ($S.E._{est.}$) และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (A) ของนักเรียนหญิง

ตัวพยากรณ์	β	b	$S.E._b$
x_6	.3688	.5792	.1460

$$R = .369, R^2 = .1261$$

$$S.E._{est.} = \pm 8.813$$

$$A = 48.6153$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 11. พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวพยากรณ์เท่ากับตัวเกณฑ์ค่าเท่ากับ .369 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเนื่องจากการพยากรณ์เท่ากับ ± 8.813 และตัวพยากรณ์สามารถพยากรณ์ความสามารถในการเรียงความได้ 12.61% เพื่อหาตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดคือ การใช้ภาษาจะมีความสัมพันธ์กับตัวเกณฑ์อย่างเป็นเส้นตรงหรือไม่ จึงได้ทดสอบความเป็นเส้นตรงของคะแนนตัวเกณฑ์และคะแนนจากตัวพยากรณ์โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังแสดงในตาราง 12.

ตาราง 12. การวิเคราะห์ความแปรปรวนในการพยากรณ์แบบพหุคูณ ของ
นักเรียนหญิง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	2	1222.3233	611.1617	7.7903**
Residual	99	7766.6569	78.4512	
Total	101	8988.9802		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์แสดงว่า ตัวเกณฑ์และตัวพยากรณ์มีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สามารถที่จะสร้างสมการพยากรณ์การเรียงความของนักเรียนหญิง โดยใช้แบบทดสอบการใช้ภาษาเป็นตัวยพยากรณ์ได้ ในรูปของคะแนนมาตรฐานดังนี้

$$\hat{z} = .3668 z_6$$

และในรูปคะแนนดิบ

$$\textcircled{3} \quad \hat{Y} = 48.6153 + .5792x_6$$

4. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบที่ใช้ในการพยากรณ์กับเกณฑ์ในการพยากรณ์ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แสดงในตาราง 13

ตาราง 13. ค่าสหสัมพันธ์ภายในของตัวพยากรณ์และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวเกณฑ์กับตัวพยากรณ์แต่ละตัว ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 260 คน

ตัวแปร	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	Y
X_1	.2812**	.1077	.1088	.1396	.1133	.0732
X_2		.3611**	.2682**	.1978*	.3773**	.1482
X_3			.0753	.0912	.3669**	.1976*
X_4				.1172	.0392	-0.0140
X_5					.1887*	-0.0093
X_6						.2902**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางแสดงว่า แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง ความสามารถในการเปลี่ยนสำนวนโวหาร และแบบทดสอบการใช้ภาษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์กับแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แบบทดสอบการใช้ภาษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนแบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือแบบทดสอบการใช้ภาษา และแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่องมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่า จะสามารถสร้างสมการในการพยากรณ์ และทราบน้ำหนักคะแนนในการพยากรณ์ของแบบทดสอบที่เป็นตัวพยากรณ์ จึงทดสอบความเป็นเส้นตรงของคะแนนจากตัวเกณฑ์ และคะแนนจากตัวพยากรณ์ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANALYSIS OF VARIANCE) ดังแสดงในตาราง 14

ตาราง 14. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจากตัวเกณฑ์และคะแนนจากตัวพยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่าง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	7	2969.5308	424.2187	4.0705**
Residual	252	26262.9731	104.2181	
Total	259	29232.5039		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ แสดงว่าตัวเกณฑ์และตัวพยากรณ์มีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียงความ จึงได้เสนอค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐาน (Beta Weight) และสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (Score Weight) รวมทั้งค่าสหสัมพันธ์หาค่า ดังแสดงในตาราง 15

ตาราง 15. ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β, b) อันดับที่ ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R)
ค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ ($S.E._{est.}$) และค่าคงที่ของ
สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (A) ของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวพยากรณ์	β	b	อันดับที่
X_1	.0396	.1098	4
X_2	.0296	.0897	6
X_3	.0990	.2686	2
X_4	-0.0350	-0.0878	5
X_5	-0.0734	-0.2074	3
X_6	.2535	.4554	1

$$R = .319, \quad R^2 = .1017$$

$$S.E._{est.} = \pm 10.189$$

$$A = 44.6766$$

จากตาราง 15 พบว่า ตัวพยากรณ์ชุดนี้สามารถพยากรณ์ความสามารถในการเรียงความ
ได้ 10.17 % ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวเกณฑ์ และตัวพยากรณ์มีค่าเท่ากับ .319 และความ
คลาดเคลื่อนเนื่องจากการพยากรณ์เท่ากับ ± 10.189

สมการพยากรณ์การเรียงความของกลุ่มตัวอย่าง ในรูปของคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

$$\hat{Z} = .2335Z_6 + .0990Z_3 - 0.0734Z_5 + .0396Z_1 - 0.0350Z_4 + .0296Z_2$$

และสมการในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

(4)

$$\hat{Y} = 44.6766 + .4554X_6 + .2686X_3 - 0.2074X_5 + .1098X_1 - 0.0878X_4 + .0897X_2$$

ในการสร้างสมการพยากรณ์ ต้องพยายามเลือกเอาแต่เฉพาะตัวที่ส่งผลต่อเกณฑ์สูง เพื่อให้อำนาจของตัวพยากรณ์ทั้งชุดสูงขึ้น การวิจัยครั้งนี้จึงใช้วิธีการเลือกตัวพยากรณ์ด้วยวิธี Stepwise Regression โดยการเลือกตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดก่อน แล้วเลือกตัวพยากรณ์เพิ่มขึ้นทีละตัว จนครบตัวแปรที่จะทำการพยากรณ์ทั้งหมด ดังแสดงในตาราง 16

ตาราง 16. การค้นหาตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียงความ ของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวพยากรณ์ที่ใช้						R	R ²	F
X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	.3193	.102	
X ₁	-	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	.3178	.101	.2817
X ₁	-	X ₃	-	X ₅	X ₆	.3162	.100	.2817
-	-	X ₃	-	X ₅	X ₆	.3130	.098	.3756
-	-	X ₃	-	-	X ₆	.3065	.094	.5634
-	-	-	-	-	X ₆	.2898	.084	1.0142

จากตารางจะเห็นได้ว่า ในการพยากรณ์คะแนนการเขียนเรียงความของกลุ่มตัวอย่าง แบบทดสอบที่ได้รับเลือกเป็นตัวพยากรณ์ตัวแรกคือ แบบทดสอบการใช้ภาษา

เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรียงความ โดยใช้แบบทดสอบ การใช้ภาษาเป็นตัวพยากรณ์ จึงได้เสนอค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β , b) รวมทั้ง ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ จากนั้นจึงทดสอบความเป็นเส้นตรงของคะแนนจากตัวเกณฑ์ และคะแนนจาก ตัวพยากรณ์ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) หรือ F-test ดังแสดงในตาราง 17 และ 18 ตามลำดับ

ตาราง 17. ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β, b) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ ($S.E._b$) ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ ($S.E._{est}$) และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบ (A)

ตัวพยากรณ์	β	b	$S.E._b$
x_6	.2902	.5215	.1071

$$R = .290, \quad R^2 = .0841$$

$$S.E._{est.} = \pm 10.186$$

$$A = 46.3319$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 17 พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวพยากรณ์ที่คิดกับตัวเกณฑ์มีค่าเท่ากับ .290 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเนื่องจากการพยากรณ์เท่ากับ ± 10.186 และตัวพยากรณ์สามารถพยากรณ์ความสามารถในการเรียงความได้ 8.41 %

เพื่อหาตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุด คือ การใช้ภาษาวี้งมีความสัมพันธ์กับตัวเกณฑ์ อย่าง เป็นเส้นตรงหรือไม่ จึงได้ทดสอบความเป็นเส้นตรงของคะแนนจากตัวเกณฑ์ และคะแนนจากตัวพยากรณ์โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังแสดงในตาราง 18

ตาราง 18. การวิเคราะห์ความแปรปรวนในการพยากรณ์แบบพหุคูณ

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	2	2462.0684	1231.0342	11.8181**
Residual	257	26770.4355	104.1651	
Total	259	29232.5039		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิเคราะห์ พบว่า ตัวพยากรณ์กับตัวเกณฑ์มีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมการพยากรณ์การเรียงความของกลุ่มตัวอย่าง ในรูปของคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

$$\hat{Z} = .2902Z_6$$

และในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$\textcircled{5} \hat{Y} = 46.3319 + .5215X_6$$

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

1. เพื่อศึกษาว่า ข้อสอบปรนัยแบบใดที่วัดความสามารถในการเรียงความได้
2. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียงความ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2520 โรงเรียนป่านะพันธุวิทยา จำนวน 260 คน โดยสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากนักเรียนทั้งหมด 350 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียงความ 7 ฉบับ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียงความแบบอัตนัย เป็นการให้เรียงความบรรยายภาพที่กำหนดให้ ความยาว 20 บรรทัด โดยกำหนดให้มีคำนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป ให้เวลาทำ 30 นาที ให้คะแนนโดยวิธี Rating Scale จากรูปแบบของการเรียงความ การเรียบเรียง และความคิด ผู้ตรวจเป็นครูสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2 คน ความเชื่อมั่นของผู้ตรวจแต่ละคนมีค่า .84 และ .81 ตามลำดับ

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียงความแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ จำนวน 6 ฉบับ ได้แก่

- 2.1 แบบทดสอบการใช้ภาษา ฉบับ ก เป็นแบบทดสอบมาตรฐาน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการใช้ถ้อยคำให้ถูกต้อง เหมาะสมกับเนื้อหาหรือเรื่องราวต่าง ๆ จำนวน 50 ข้อ ให้เวลาทำ 30 นาที

2.2 แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ ฉบับ ก เป็นแบบทดสอบมาตรฐาน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แบบทดสอบชนิดนี้ใช้วัดความสามารถในการให้ความหมายของคำศัพท์ มีจำนวน 40 ข้อ ให้เวลาทำ 20 นาที

2.3 แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 4 ฉบับ คือ

2.3.1 แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ก วัดความสามารถในการรวบรวม และจัดระเบียบความคิดอย่างสมเหตุสมผล โดยการให้หาสิ่งที่มีบกพร่องในประโยค แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวน 30 ข้อ ให้เวลาทำ 15 นาที มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85

2.3.2 แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ข วัดความสามารถในการแสดง ☒ ความคิดได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ เป็นการให้ปรับปรุงข้อความ แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวน 30 ข้อ ให้เวลาทำ 20 นาที มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .72

2.3.3 แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ค วัดความสามารถในการรวบรวม และจัดระเบียบความคิดอย่างสมเหตุสมผล เป็นการให้ระบุลักษณะของข้อบกพร่องในประโยค แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวน 30 ข้อ ให้เวลาทำ 15 นาที มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .70

2.3.4 แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ง วัดความสามารถในการใช้ถ้อยคำ ให้เหมาะสมกับความหมาย โดยการให้เปลี่ยนสำนวนโวหารให้ถูกต้องและเหมาะสมกับความ แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวน 25 ข้อ ให้เวลาทำ 15 นาที มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .72

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คะแนนจากแบบทดสอบ 6 ฉบับนั้นปรากฏว่า นักเรียนหญิงได้คะแนนสูงกว่า นักเรียนชายเป็นส่วนใหญ่ นอกจากแบบทดสอบ 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ ซึ่งความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง ซึ่งความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับแบบทดสอบเรียงความแบบอัตนัยปรากฏว่า นักเรียนหญิงได้คะแนนสูงกว่า นักเรียนชาย และความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. คาสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชาย โดยทั่วไป ไม่พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง มีเพียงบางตัวแปร เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกัน ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ไดแก่

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง กับคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ กับคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ กับคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการ เปลี่ยนสำนวนโวหาร

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ กับคะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง กับคะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา

คะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา กับคะแนนแบบทดสอบ เรียงความแบบอัตนัย

ส่วนคู่ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ กับคะแนนแบบทดสอบ คัพทสัมพันธ์

สำหรับตัวแปรที่พยากรณ์ได้ดีที่สุด คือ คะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา ซึ่งสามารถ สร้างสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายได้ ดังนี้

$$\hat{Y} = 44.8643 + .4840 \text{ การใช้ภาษา}$$

มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .267 ค่าความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ = ± 10.270

มีอำนาจในการพยากรณ์ 7.20 %

3. ในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิง โดยทั่วไปแล้ว ไม่พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดมีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง มีเพียงบางตัวแปร เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันแบบเส้นตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่องกับคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความกับคะแนนวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความกับคะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่องกับคะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา

คะแนนแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์กับคะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่องกับคะแนนแบบทดสอบเรียงความ

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความกับคะแนนแบบทดสอบเรียงความ

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่องกับคะแนนแบบทดสอบเรียงความ

คะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษากับคะแนนแบบทดสอบเรียงความ

ส่วนคู่ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความกับคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการ เปลี่ยนสำนวนโวหาร

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความกับคะแนนแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการ เปลี่ยนสำนวนโวหาร กับคะแนนแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์

สำหรับตัวแปรที่พยากรณ์ได้ดีที่สุด คือ คะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา ซึ่งสามารถสร้างสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบ จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิง ได้ดังนี้

$$\hat{Y} = 48.6153 + .5792 \text{ การใช้ภาษา}$$

มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .369 ค่าความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ = ± 8.813 มีอำนาจในการพยากรณ์ 13.6%

4. จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีเพียงบางตัวแปร เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่องกับคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความกับ คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ กับคะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง กับคะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา

คะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา กับคะแนนแบบทดสอบเรียงความ ส่วนคู่ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับปรุงข้อความ กับคะแนนแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์

คะแนนแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ กับคะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา

คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง กับคะแนนแบบทดสอบเรียงความ

สำหรับตัวแปรที่พยากรณ์ได้ดีที่สุด คือ คะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา และสร้างสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้ดังนี้

$$\hat{Y} = 46.3319 + .5215 \text{ การใช้ภาษา}$$

มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .29 ค่าความคาดเคลื่อนในการพยากรณ์เท่ากับ 10.186 มีอำนาจในการพยากรณ์ความสามารถในการเรียงความ 8.41 %

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่า ตัวพยากรณ์ที่ส่งผลต่อการเรียงความมีเพียงฉบับเดียว คือแบบทดสอบการใช้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของ สมบูรณ์ ชิตพงศ์ ที่พบว่า ความสามารถทางภาษาส่งผลต่อการเรียงความมากกว่าความสามารถด้านเหตุผลและความจำ ที่พบเช่นนี้อาจเป็นเพราะความสามารถในการเรียงความนั้นต้องใช้ภาษาเป็นหลัก เพื่อให้มีสำนวนและถ้อยคำที่ถูกตอ (ส่วนแบบทดสอบฉบับอื่นไม่สามารถนำมาสร้างสมการพยากรณ์ในการเขียนเรียงความได้, ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสาเหตุสำคัญ 3 ประการ ประการแรก คือตัวเกณฑ์ที่ใช้ในการพยากรณ์ครั้งนี้เป็นคะแนนที่ได้จากการเรียงความเพียงครั้งเดียว ซึ่งถ้าจะให้ถูกต้องตามหลักของ โคนแนท (Conant) ที่กล่าวถึง การประเมินผลการเรียงความที่ดี ควรได้มีการแก้ไขชี้แจงข้อบกพร่อง ทั้งด้านถ้อยคำ สำนวน การใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมเสียก่อน แล้วจึงให้นักเรียนเขียนขึ้นใหม่ เพื่อที่จะได้นำคะแนนที่ได้ครั้งหลังมาประเมินผล ประการที่สอง พิจารณาจากผลการวิจัยเห็นได้ว่าแบบทดสอบบางฉบับไม่สามารถนำมาสร้างเป็นสมการพยากรณ์ได้ แต่ก็มีพหุสัมพันธ์กับคะแนนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเมื่อพิจารณาเฉพาะเพศหญิงจะมีความสัมพันธ์กับแบบทดสอบความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง แบบทดสอบในการปรับปรุงข้อความ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง และถ้าพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จะมีความสัมพันธ์กับแบบทดสอบวัดความสามารถในการพิจารณาความบกพร่อง การที่พบว่าแบบทดสอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับตัวเกณฑ์ แสดงได้ว่า ความสามารถด้านต่างๆ เหล่านี้มีส่วนส่งเสริมในการเรียงความ ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถนำมาสร้างเป็นสมการพยากรณ์ได้ก็ตาม ประการที่สาม แบบทดสอบที่ไม่ได้ส่งผลต่อเกณฑ์ จะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับแบบทดสอบการใช้ภาษา แสดงว่าแบบทดสอบเหล่านี้มีส่วนสัมพันธ์กับ

ความสามารถในด้านการใช้ภาษา ซึ่งแบบทดสอบเหล่านี้อาจจะเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ส่งเสริมความสามารถในด้านการเรียงความก็ได้ ดังนั้นการเรียงการสอนจึงควรเน้นเรื่องการใช้ภาษาให้มาก จะช่วยให้ความสามารถทางการเขียนดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ถ้าจะมีการวิจัยเพื่อหาองค์ประกอบในการเรียงความ ไม่ควรกำหนดเรื่องให้นักเรียนเขียนเพียงเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ควรให้นักเรียนมีอิสระในการเลือกเขียน โดยกำหนดสถานการณ์เช่นหลาย ๆ แบบ และควรมีการวัดหลายครั้ง เพื่อให้การประเมินผลมีความเที่ยงตรง
2. ถ้ามีการวิจัยต่อไป ควรทำ Factor Analysis เพื่อศึกษาองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษา หรืออาจจะสร้างสมการพยากรณ์ความสามารถในการใช้ภาษาจากแบบทดสอบต่าง ๆ เหล่านี้ และควรศึกษากับนักเรียนในระดับอื่น ๆ ไปด้วย
3. เนื่องจากคะแนนที่ได้จากการเรียงความของ เพศชายและหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงควรได้พิจารณาถึงเรื่องนี้ในการปรับปรุงวิธีสอน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 43 กรุงเทพฯ 2514, 150 หน้า
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่าง สหประชาพานิชย์ 2520, 501 หน้า
- จิตต์นิภา ภักดีชุมพล กิจกรรมการเรียนและการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516
- ชวาล แพทย์กุล "การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน" พัฒนาวิถึผล 7 อักษรสัมพันธ์ 2514, 66 หน้า
- _____ เทคนิคการเขียนขอทดสอบ กรุงเทพฯ 2520, 407 หน้า
- _____ เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช 2516, 434 หน้า
- บุญหยด พันธุ์เพ็ง และสมศักดิ์ ชูโต แนวเรียงความไทยและแนวเขียน Essay บริการสวัสดิการ ก.พ. 2509, 216 หน้า
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน การเขียนภาคปฏิบัติ ไทยวัฒนาพานิช 2518, 294 หน้า
- เปลื้อง ณ นคร คำบรรยายวิชาการประพันธ์และหนังสือพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช 2514, 356 หน้า
- _____ เรียงความชั้นสูง ไทยวัฒนาพานิช 2512, 148 หน้า
- เปี่ยมกรีน นาคพัฒน์ วิธีสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมปลาย วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2500
- พยุ่ง ญาณโกมุท วิธีสอนภาษาไทย แสงสุทธิการพิมพ์ 2518, 132 หน้า
- มณเฑียร วุฒิกุล การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ปีการศึกษา 2514 ระหว่างโรงเรียนเทศบาล โรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และโรงเรียนสังกัดองค์การบริหาร นครหลวง ในเขตนครหลวงกรุงเทพมหานคร กับเกณฑ์ปกติระดับชาติ ปริญญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 60 หน้า

รองรัตน์ อิศรภักดี และ เพ็ญกุล กลุ่มมา ณ ออยุธยา ตำราวิชาครุภัณฑ์ของคุรุสภา ภาษาไทย
ตอน 1 วิธีสอนภาษาไทยชั้นมัธยม คุรุสภา 2513 , 183 หน้า

สมบูรณ์ ชิตพงศ์ สมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ ปริญญา-
 นิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2511

ลีทชา พินิจภูวดล นิศยา กาญจนวรรณ และสาดี ศรีเพ็ญ การเขียนและการพูด
 สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี 2514 , 373 หน้า

สำเร็จวรรณกิจ, หลวง แนวเรียงความ สงเสริมวิทยา 2501 , 258 หน้า

อินทร์ ศรีคุณ ความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ
ของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในร.ร.ประถมศึกษา 6 แห่ง ในจังหวัด
นครราชสีมา วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2509

Arnold, Lois V., 'Effects of Frequency of Writing and Intensity of
 Teacher Evaluation upon Performance Written Composition of
 Ten Grade Students,' Dissertation Abstracts, XXIV; 1021, 1963
 Buros, Oscar Krisen. The Sixth Measurement Yearbook, The Gryphon
 Press, New Jersey, 1965, 1714 pp.

College Entrance Examination Board, A description of the College
Board: Achievement Test, Educational Testing Service,
 New Jersey, 1965, 119 pp.

Conant, James B., The American High School Today, McGraw-Hill,
 New York, 1959, 421 pp.

Diederich, Paul B., French, John W. and Sydell Carlton T., "Factors
 in Judgement in Writing Ability," Research Bulletin RB-61-15,
 Princeton, New Jersey, 1961.

Ebel, Robert L., Encyclopedia of Educational Research, Fourth Edition,
 The Macmillan Company, London, 1969, 1522 pp.

- Fan, Chung-Teh, Item Analysis Table, พิมพ์ในประเทศไทย จากต้นฉบับของ Educational Testing Service, U.S.A., 1952, 32 pp.
- Guilford, Joy P., Fundamental Statistics in Psychology and Education, McGraw-Hill, New York, 1956, 597 pp.
- Huddleston, E.M., "Measurement of Writing Ability at the College Entrance Level," Journal of Experimental Education, 22 : 165 - 213, 1954.
- Hudelson, Earl, Hudelson English Composition Scale, World Book, 1921, 46 pp.
- McCartney, William A., "The Development of an Objective Instrument for Measuring the Writing Ability of College Freshmen," Dissertation Abstracts, XV, 1955, 1331 pp.
- Parsley, Kenneth M., "Are There Really Sex Differences in Achievement?" The Journal of Educational Research, 57 : 210 - 212, December, 1963.

ภาคผนวก

ตาราง ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ระดับความยากมาตรฐาน ของแบบทดสอบ
เรียงความ ฉบับ ก

ข้อ	p	r	Δ	ข้อ	p	r	Δ
1	.80	.61	9.7	16	.67	.45	11.2
2	.80	.67	9.7	17	.65	.41	11.5
3	.79	.63	9.9	18	.64	.26	11.5
4	.78	.59	10.0	19	.61	.32	11.8
5	.77	.52	10.0	20	.60	.55	12.1
6	.76	.48	10.2	21	.55	.47	12.5
7	.76	.57	10.1	22	.52	.64	12.8
8	.76	.54	10.2	23	.46	.35	13.4
9	.77	.50	10.2	24	.44	.52	13.6
10	.76	.29	10.2	25	.39	.23	14.1
11	.75	.25	10.4	26	.38	.38	14.2
12	.75	.39	10.3	27	.36	.62	14.5
13	.75	.51	10.2	28	.32	.57	14.8
14	.71	.76	10.8	29	.29	.52	15.2
15	.69	.61	11.1	30	.25	.48	15.7

ตาราง ค่าความยาก - ค่าอำนาจจำแนก ระดับความยากมาตรฐาน ของแบบทดสอบ
เรียงความ ฉบับ ข

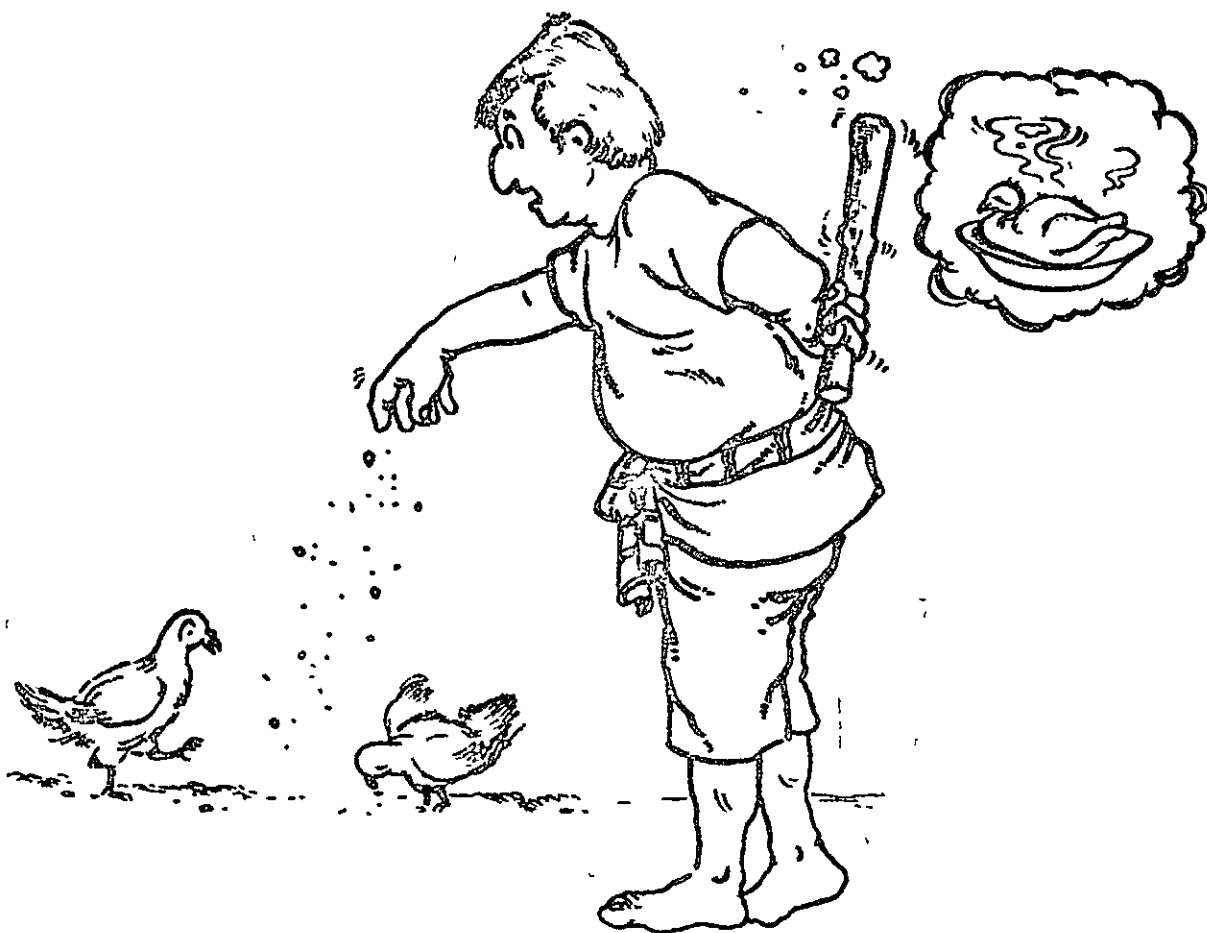
ข้อ	p	r	Δ	ข้อ	p	r	Δ
1	.80	.51	9.6	16	.54	.46	12.6
2	.78	.63	9.9	17	.51	.22	12.9
3	.76	.34	10.2	18	.49	.43	13.3
4	.76	.44	10.2	19	.45	.47	13.5
5	.73	.42	10.5	20	.45	.68	13.5
6	.73	.44	10.2	21	.39	.28	14.1
7	.71	.52	10.8	22	.38	.70	14.2
8	.70	.22	10.9	23	.37	.09	14.3
9	.69	.56	11.1	24	.36	.55	14.4
10	.67	.37	11.2	25	.35	.21	14.5
11	.66	.39	11.3	26	.34	.40	14.6
12	.65	.36	11.4	27	.29	.52	15.3
13	.64	.68	11.6	28	.26	.27	15.5
14	.63	.20	11.7	29	.21	.21	16.2
15	.58	.64	12.2	30	.21	.21	16.2

ตาราง ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ระดับความยากมาตรฐาน ของแบบทดสอบ
เรียงความ ฉบับ ก

ข้อ	p	r	Δ	ข้อ	p	r	Δ
1	.78	.75	9.9	16	.41	.51	13.9
2	.76	.66	10.2	17	.39	.37	14.1
3	.75	.52	10.3	18	.37	.45	14.3
4	.69	.37	11.0	19	.36	.22	14.5
5	.67	.45	11.3	20	.35	.44	14.5
6	.65	.44	11.3	21	.35	.46	14.5
7	.65	.49	11.5	22	.33	.23	14.8
8	.64	.29	11.6	23	.33	.21	14.7
9	.64	.63	11.6	24	.28	.36	15.3
10	.61	.33	11.9	25	.27	.46	15.4
11	.55	.25	12.5	26	.25	.37	15.7
12	.53	.25	12.7	27	.25	.21	15.7
13	.46	.39	13.4	28	.24	.39	15.9
14	.45	.35	13.5	29	.22	.59	16.0
15	.43	.35	13.5	30	.21	.62	16.3

ตาราง ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ระดับความยากมาตรฐาน ของแบบทดสอบ
เรียงความ ฉบับ ๖

ข้อ	p	r	Δ	ข้อ	p	r	Δ
1	.75	.37	10.3	14	.43	.54	13.7
2	.72	.48	10.7	15	.41	.41	13.9
3	.70	.59	10.9	16	.41	.46	14.0
4	.68	.38	11.1	17	.39	.58	14.1
5	.67	.45	11.3	18	.38	.35	14.2
6	.64	.55	11.6	19	.38	.20	14.2
7	.63	.24	11.6	20	.36	.20	14.2
8	.62	.63	11.8	21	.36	.33	14.5
9	.58	.48	12.2	22	.30	.60	15.1
10	.58	.48	11.2	23	.28	.48	15.4
11	.55	.53	12.5	24	.27	.40	15.4
12	.44	.55	13.7	25	.25	.25	15.6
13	.43	.54	13.7				

ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากภาพข้างบนนี้ ความยาวไม่เกิน ๑ หน้า
ในเวลา ๓๐ นาที
การให้คะแนนจะพิจารณาตามหัวข้อต่อไปนี้

๑. แบบฟอร์ม
๒. การเรียบเรียง
๓. ความคิด

แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ก

คำชี้แจง

คำถามของแบบทดสอบฉบับนี้จะมีข้อความให้ ๑ ข้อความ โดยข้อความที่กำหนดให้นี้อาจ
 บกพร่องในคำหลักภาษา การใช้ภาษา หรือสำนวน อย่างใดอย่างหนึ่ง ให้นักเรียนพิจารณา
 ว่าส่วนที่บกพร่องซึ่งใดขีดเส้นใต้ไว้ตรงกับอักษรใด จากข้อ ก - ง แล้วก็ไปขีดตอบในช่อง
 อักษรนั้นในกระดาษคำตอบ แต่หาเห็นว่าไม่มีส่วนใดที่ขีดเส้นใต้ในประโยคนั้นบกพร่อง ก็ให้ไปขีด
 ตอบที่ช่องของข้อ จ. ในกระดาษคำตอบ ดังตัวอย่างในข้อ (๑) ข้างล่างนี้

(๐) เขาเคยเป็นนักเรียนเก่าของโรงเรียนนี้เมื่อปีการศึกษา ๒๕๑๙. ไม่มีผิด

ก ช ค ง จ

ขอความ^๒นี้^๒ถูกต้อง เมื่อจะตอบก็ไปขีดเส้นหนา ๆ ที่ของอักษร จ. ในกระดานคำตอบ

กึ่งนี้

(o) નિમ્ન ૧ ના નિર્ધારિત ૧ ના ૧ ના

ถ้าต้องการจะเปลี่ยนคำตอบ ให้ชี้คถากบาทคำตอบเดิมเสียก่อนจึงไปชี้คำตอบใหม่
ดังตัวอย่างการเปลี่ยนคำตอบจาก จ. ไปเป็น ข. ดังนี้

(๐) ก ☐ ข ☐ ค ☐ ง ☐ จ ☒

เมื่อนักเรียนเขียนชื่อ เลขที่ ชั้น ลงในกระดาษคำตอบแล้ว ให้เขียนในช่องแบบทดสอบ
ว่า เรียงความ ก

แบบทดสอบฉบับนี้ ๓๐ ข้อ เวลาทำ ๑๕ นาที

๑. รถทัศนารถช่วย ให้ การท่องเที่ยว สะดวกสบายมากขึ้น. ไม่มีผิด
๒. คนที่ประสาทรู ไม่ดี จะมีปัญหาเกี่ยวกับการไต่ถาม. ไม่มีผิด
๓. บุคคลจระ คือหรือช่วยผู้ที่จิตใจเป็นสำคัญ. ไม่มีผิด
๔. พันเท้าของคนมี ๓๒ อัน ขณะนี้เขามีแต่พันปลอมเท่านั้น. ไม่มีผิด
๕. ทางสายกลาง เป็นทางพ้นทุกข์ แต่คนน้อยคนนักที่จะ เดินทางสายกลาง. ไม่มีผิด
๖. คึกคึกคึกคึก ทยุ ยิงปืน กรำแดดอยู่เดี่ยวดาย. ไม่มีผิด
๗. หนทาง เปลี่ยนวอยาเดินคนเดียวเวลากลางวัน. ไม่มีผิด
๘. คนโง่เขลาเอาแต่กินแล้วก็นอนจะทำงานโดยใช้สติปัญญา. ไม่มีผิด
๙. เงินทองกับวิชาความรู้ อย่างไหนจะดีกว่ากัน. ไม่มีผิด
๑๐. เขารับเดินกระวีกระวาดนวนานเรื่อย ๆ ไปตาม ถนน หลังบ้าน. ไม่มีผิด
๑๑. ถ้าไม่วางแผนครอบครัวยุให้ดี ผู้คนก็จะเกิดจนลงโลก. ไม่มีผิด
๑๒. ทักษะที่เก่งไม่มีประสาธน์มีสิ่งไม่รู้อันเก่ง. ไม่มีผิด
๑๓. นักเรียนเกเร เพราะครูใหญ่ไม่แข็งแรง คนนักเรียนไม่อยู่. ไม่มีผิด
๑๔. มนุษย์ทุกรูปนามย่อมรักสุขเกลียดทุกข์ แต่เหตุใดจึงไม่ดับทุกข์. ไม่มีผิด
๑๕. เด็กที่ไ้รับ การเลี้ยงดู อย่างปล่อยปละละเลยมักมีจิตใจแข็งแรง. ไม่มีผิด
๑๖. อากาศวิปริตผิดความคาดหมายทำให้ทุกคนไม่สนุกเท่าที่ควร. ไม่มีผิด
๑๗. เขาเปลี่ยนเลื่อยตั้งหลายอันกว่าจะ เลื่อยไม้ให้ขาดออกได้. ไม่มีผิด

๑๘. เขาอุตส่าห์เคินสบาย ๆ หามกลางสายณที่กระหน่ายางหนัก. มีมีมีค จ
๑๙. ฝ่ายรัฐบาลไควางลิงเเกะเกว บนณนเพื่อปองกันการกอกวนของฝ่ายกบฏ. มีมีมีค จ
๒๐. ถ้าพุคกันยางขาวบาน ความสุขสันติยอม เป็นยอคปรารณาแลว. มีมีมีค จ
๒๑. เขาเบีงตามองขายมองขวากอนจะขามณน. มีมีมีค จ
๒๒. รุงอรณก เป็น เวลาตะวันบายคลอยไปมำกแลว. มีมีมีค จ
๒๓. คนลำสันเทานที่จะสามารถทอสู กับโรคภยไ้เจ็นไ้. มีมีมีค จ
๒๔. ฝนตกหิมม ๆ นำนองณน ณคนหลย เขาที่กำมัง. มีมีมีค จ
๒๕. ถ้าขาวโลกมีเมตกาปรานีกันก็จะกอ มิคสัยญีให้เกิดขึ้นทัวไป. มีมีมีค จ
๒๖. ฉันถูกเชิญ ไปรับประทานอาหารและฟังเพลงที่บำนเพื่อนสेमอ. มีมีมีค จ
๒๗. ถ้าชาคการขยันหันเพียรก็จะเลาเรียนไมสำรเ็จ. มีมีมีค จ
๒๘. ไปชมโบราณสถานที่มีขากสลักหักฟังจะรู้สักสลคหคหูใจมาก. มีมีมีค จ
๒๙. เขาถูกรดยนคณจนตองตักขาขางหึง เขาจึงตองไ้ขาปลอม. มีมีมีค จ
๓๐. ปรุมโอวาทของพระพุทธเจ้าตรัสไ้วา ความประมาท เป็นทนทาง แหงความตาย. มีมีมีค จ

แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ข

คำชี้แจง

๑. แบบทดสอบฉบับนี้ต้องการวัดความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง ให้นักเรียนพิจารณาคำตอบโดยยึดหลักภาษาไทย การใช้ภาษา และการเรียบเรียงประโยค ตามมาตรฐานของการเขียนเรียงความที่ดี

๒. คำถามแต่ละข้อ จะมีข้อความสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่านก่อน พร้อมกับมีบางตอนที่ขีดเส้นใต้ไว้ ซึ่งเป็นตอนที่มีความบกพร่องหรือมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษา และที่ใต้ข้อความนั้นจะมีข้อความให้เลือก ๕ หัวข้อ มีอักษร ก - จ กำกับอยู่ทุกหัวข้อ โดยเฉพาะตัวเลือกข้อ ก. นั้นจะซ้ำกับข้อความที่ขีดเส้นใต้เสมอ ส่วนอีก ๔ ตัวเลือกนั้นจะแตกต่างออกไป

๓. ให้นักเรียนพิจารณาตอนที่ขีดเส้นใต้ว่า ควรจะใช้ข้อความไหนมาแทน จึงจะทำให้ข้อความที่นำมาให้นักเรียนพิจารณานั้นถูกต้องเหมาะสมตามที่ใดกล่าวไว้ในข้อ ๑ มากที่สุด

๔. ถ้านักเรียนเห็นว่า ข้อความเดิมที่ให้ไว้นั้นเหมาะสมอยู่แล้ว ก็ให้ขีดตอบที่ของอักษร ก. แต่หาเห็นว่าตอนที่ขีดเส้นใต้ควรเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น ตามหัวข้อ ข, ค, ง หรือ จ ก็ให้ขีดตอบในช่องของอักษรนั้น ในกระดาษคำตอบ

๕. ในการพิจารณาคำตอบให้ถือว่า ส่วนที่ไม่ได้ขีดเส้นใต้นั้นถูกต้องคืออยู่แล้ว และนักเรียนจะเปลี่ยนข้อความให้ผิดไปจากเดิมไม่ได้ จงดูตัวอย่างวิธีตอบในข้อ (๐) ดังนี้

(๐) บ้านเขาอยู่ใกล้สถานีรถไฟ ก็ยังมาขึ้นรถไฟไม่ทัน

ก. ก็ยังมาขึ้นรถไฟไม่ทัน

ข. ในที่สุดก็ขึ้นรถไฟไม่ทัน

ค. แต่เขาก็มาขึ้นรถไฟไม่ทัน

ง. ถึงอย่างไรเขาก็ขึ้นรถไฟไม่ทัน

จ. แล้วเขาก็ขึ้นรถไฟไม่ทันอยู่นั่นเอง

ข้อนี้ จะเห็นว่า ต้องตอบข้อ ค. จึงจะถูก นักเรียนก็ไปขีดตอบในช่อง ค ในกระดาษคำตอบ

ดังนี้

(๐) ก ☐ ข ☐ ค ☒ ง ☐ จ ☐

ถ้าต้องการจะเปลี่ยนคำตอบของชื่อกากบาทคำตอบเดิมเสียก่อน จึงขีดตอบข้อใหม่

เมื่อนักเรียนเขียนชื่อ เลขที่ ชั้น ลงในกระดาษคำตอบแล้ว ให้เขียนในช่องแบบทดสอบว่า

เรียงความ ข

แบบทดสอบฉบับนี้มี ๓๐ ข้อ เวลาทำ ๒๐ นาที

๑. ประชาชนสรรเสริญนายหมอเป็นคนดี
ของประเทศไทย

- ก. เป็นคนดีของประเทศไทย
- ข. ก็เป็นคนดีของประเทศไทย
- ค. ยังเป็นคนดีของประเทศไทย
- ง. ว่าเป็นคนดีของประเทศไทย
- จ. ก็ยังเป็นคนดีของประเทศไทย

๒. คำแอบอ้าง คนมาจากลึง ไม่เป็นความจริง

- ก. คนมาจากลึง
- ข. ซึ่งคนมาจากลึง
- ค. ที่ว่าคนมาจากลึง
- ง. อันว่าคนมาจากลึง
- จ. ถึงแม่ว่าคนมาจากลึง

๓. การพบรักเป็นสุข และการพลัดพรากจาก
รักเป็นทุกข์

- ก. และการพลัดพรากจากรักเป็นทุกข์
- ข. ถึงการพลัดพรากจากรักเป็นทุกข์
- ค. แต่การพลัดพรากจากรักเป็นทุกข์
- ง. เมื่อการพลัดพรากจากรักเป็นทุกข์
- จ. หากการพลัดพรากจากรักเป็นทุกข์

๔. เขาคลุกคลีกับผู้ออกการร้ายมามาก แล้ว
ก็ปลื้มทั่วลึงใจได้

- ก. แล้วก็ปลื้มทั่วลึงใจได้
- ข. เขาจึงได้ปลื้มทั่วลึงใจได้
- ค. แต่ทว่าเขาก็ปลื้มทั่วลึงใจได้
- ง. แม่ว่าเขาจะปลื้มทั่วลึงใจได้
- จ. ในเมื่อเขาคิดปลื้มทั่วลึงใจได้

๕. นายเขมผู้ไม่หวังดีต่อประเศไทยไม่ได้ถูก
ควบคุมตัว

- ก. ไม่ได้ถูกควบคุมตัว
- ข. ซึ่งไม่ได้ถูกควบคุมตัว
- ค. ยังไม่ได้ถูกควบคุมตัว
- ง. ถ้าไม่ได้ถูกควบคุมตัว
- จ. หากไม่ได้ถูกควบคุมตัว

๖. เขาจะแก้ปัญหาคิดสำเร็จ ในเมื่อเขาสติปัญญาดี

- ก. ในเมื่อเขาสติปัญญาดี
- ข. ถ้าเขามีสติปัญญาดี
- ค. เขาก็คงจะมีสติปัญญาดี
- ง. เขาก็ควรจะมีสติปัญญาดี
- จ. ถึงแม่ว่าเขาจะมีสติปัญญาดี

๗. เศรษฐกิจของโลกตกต่ำลงมาก ชาวโลกได้
ประสบความทุกข์ยาก

- ก. ชาวโลกได้ประสบความทุกข์ยาก
- ข. ชาวโลกก็ประสบความทุกข์ยาก
- ค. ชาวโลกพึงประสบความทุกข์ยาก
- ง. ชาวโลกจึงประสบความทุกข์ยาก
- จ. ชาวโลกมีแต่ประสบความทุกข์ยาก

๘. ความพร้อมเพรียงของหมู่คณะก่อให้เกิดประโยชน์
หากแตกแยกกันก็เสียประโยชน์

- ก. หากแตกแยกกันก็เสียประโยชน์
- ข. ถึงจะแตกแยกกันก็เสียประโยชน์
- ค. แล้วเกิดแตกแยกกันก็เสียประโยชน์
- ง. แมว่าการแตกแยกกันก็เสียประโยชน์
- จ. แต่การแตกแยกกันทำให้เสียประโยชน์

๘. ถ้าเธอมาโรงเรียนไม่สาย ครูก็จะไม่
ทำโทษ
- ก. ครูก็จะไม่ทำโทษ
ข. ครูเห็นจะไม่ทำโทษ
ค. ครูจึงน่าจะไม่ทำโทษ
ง. ครูคิดว่าจะไม่ทำโทษ
จ. ครูเห็นวณานจะไม่ทำโทษ
๑๐. เขาเป็นนักสังคมนิยม ยังมีความเห็นแ
ก้วมาก
- ก. ยังมีความเห็นแก้วมาก
ข. จึงมีความเห็นแก้วมาก
ค. ถ้ายังมีความเห็นแก้วมาก
ง. หากยังมีความเห็นแก้วมาก
จ. แต่ทว่ายังมีความเห็นแก้วมาก
๑๑. นำใจเธอบริสุทธิ์ผุดผ่อง แมวรูปร่าง
เธอจะไม่สวยสดงดงาม
- ก. แมวรูปร่างเธอจะไม่สวยสดงดงาม
ข. และรูปร่างของเธอไม่สวยสดงดงาม
ค. แต่ทวารูปร่างของเธอก็ยังไม่สวยสดง
ดงาม
ง. แต่แมกระนั้นรูปร่างของเธอก็ไม่
สวยสดงดงาม
จ. แต่ถึงอย่างนั้นรูปร่างของเธอก็ไม่
สวยสดงดงาม

๑๒. นักเขียน, นักกฎหมาย, ทนายความ ก็เป็น
นายกรัฏมนตรีได้
- ก. ทนายความ
ข. แมทนายความ
ค. ทั้งทนายความ
ง. ถึงทนายความ
จ. และทนายความ
๑๓. ทั้งคนร่ำรวยหรือคนยากจน ต้องตายเหมือนกัน
- ก. ทั้งคนร่ำรวยหรือคนยากจน
ข. ทั้งคนร่ำรวยกับคนยากจน
ค. ทั้งคนร่ำรวยอีกคนยากจน
ง. ทั้งคนร่ำรวยและคนยากจน
จ. ทั้งคนร่ำรวยแมกับคนยากจน
๑๔. ถ้ารักกันมั่นคงจริง ไม่ควรจะหน่ายแ
แคลงใจกัน
- ก. ไม่ควรจะหน่ายแแห่งแคลงใจกัน
ข. ไม่นาจะมาหน่ายแแห่งแคลงใจกัน
ค. ก็ไม่ควรจะหน่ายแแห่งแคลงใจกัน
ง. คิดว่าไม่นาจะหน่ายแแห่งแคลงใจกัน
จ. เห็นว่าไม่นาจะหน่ายแแห่งแคลงใจกัน
๑๕. นำประปาในเซตนี้ดูใสสะอาดก็ แต่ก็ใช้ค
มิได้
- ก. แต่ก็ใช้คมิได้
ข. และก็ใช้คมิได้
ค. ใจนจึงคิมที่เคียวมิได้
ง. แมวจะใช้คิมก็ยังมิได้ค
จ. ทำไมจึงคิมเคียวมิได้

๑๖. คนอ้วนจนเดินไม่ไหวก็ไม่เป็นผลดีเลย

๓. จนเดินไม่ไหว

ข. แต่ก็เดินไม่ไหว

ค. ถึงจะเดินไม่ไหว

ง. แม้จะเดินไม่ไหว

จ. แททว่าเดินไม่ไหว

๑๗. ทางราชการมุ่งกำจัดเฉพาะผู้ไม่หวังดี
ต่อประเทศไทยเท่านั้น

ก. ผู้ไม่หวังดีต่อประเทศไทยเท่านั้น

ข. ผู้ซึ่งไม่หวังดีต่อประเทศไทยเท่านั้น

ค. ผู้ซึ่งไม่หวังดีต่อประเทศไทยเท่านั้น

ง. ผู้ไม่หวังดีซึ่งมีต่อประเทศไทยเท่านั้น

จ. ผู้ซึ่งยังไม่หวังดีต่อประเทศไทยเท่านั้น

๑๘. จิตใจที่ไม่สูงยอมมุ่งจะทำความดี หาก
จิตใจใฝ่ต่ำก็มุ่งจะทำความชั่ว

ก. หากจิตใจใฝ่ต่ำ

ข. ส่วนจิตใจใฝ่ต่ำ

ค. แม้วาจิตใจใฝ่ต่ำ

ง. หากแต่วาจิตใฝ่ต่ำ

จ. อยากรู้ก็ตามจิตใจใฝ่ต่ำ

๑๙. ผลแห่งการเรียนประกอบด้วยความอดสาหัส
ยอมสอบไล่ได้

ก. ประกอบด้วยความอดสาหัส

ข. อันประกอบด้วยความอดสาหัส

ค. พึ่งประกอบด้วยความอดสาหัส

ง. ก็ควรประกอบด้วยความอดสาหัส

จ. ถึงหากจะประกอบด้วยความอดสาหัส

๒๐. เขารับประทานอาหารเย็นแล้ว เขาก็ไปนั่ง
เอระเหยคุโทรทัศน์

ก. เขาก็ไปนั่งเอระเหยคุโทรทัศน์

ข. เขาทำนั่งเอระเหยคุโทรทัศน์

ค. เขาคิดนั่งเอระเหยคุโทรทัศน์

ง. เขาคอยนั่งเอระเหยคุโทรทัศน์

จ. เขาเดินไปนั่งเอระเหยคุโทรทัศน์แล้ว

๒๑. เขาเรียนจบชั้นมศ.๓ แล้ว เขาได้ไปสมัคร
เรียนชั้นเตรียมทหาร

ก. เขาได้ไปสมัครเรียนชั้นเตรียมทหาร

ข. เขามุ่งไปสมัครเรียนชั้นเตรียมทหาร

ค. เขาจึงไปสมัครเรียนชั้นเตรียมทหาร

ง. เขาคิดใจไปสมัครเรียนชั้นเตรียมทหาร

จ. เขาคิดว่าจะไปสมัครเรียนชั้นเตรียมทหาร

๒๒. ฝนตกหนักติดต่อกันอยู่หลายชั่วโมง น้ำจึงท่วม
กรุงเทพา

ก. น้ำจึงท่วมกรุงเทพฯ

ข. น้ำก็ท่วมกรุงเทพฯ

ค. น้ำมักจะท่วมกรุงเทพฯ

ง. น้ำถึงจะท่วมกรุงเทพฯ

จ. น้ำท่าทาจะท่วมกรุงเทพฯ

๒๓. ทุกคนช่วยกันรักษาความสะอาด โรคภัยร้าย-
แรงก็ไม่มี

ก. โรคภัยร้ายแรงก็ไม่มี

ข. ก็ไม่มีโรคภัยร้ายแรง

ค. จึงไม่มีโรคภัยร้ายแรง

ง. เมื่อไม่มีโรคภัยร้ายแรง

จ. ถึงจะไม่มโรคภัยร้ายแรง

๒๔. ประชาชนซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวไทย

กำลังสู้รบกับ**ผู้ก่อการร้าย**

ก. ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวไทย

ข. ซึ่งเป็นชาวไทยส่วนใหญ่

ค. ซึ่งเป็นใหญ่ของชาวไทย

ง. ซึ่งชาวส่วนใหญ่เป็นไทย.

จ. ซึ่งเป็นส่วนใหญ่ของชาวไทย

๒๕. นักเรียนประพจน์ตัวไม้ดี ครูถูกตำหนิด้วย

ก. ครูถูกตำหนิด้วย

ข. ครูจึงถูกตำหนิด้วย

ค. ครูคงถูกตำหนิด้วย

ง. ครูก็ต้องถูกตำหนิด้วย

จ. ครูก็เลยต้องถูกตำหนิด้วย

๒๖. ลำบากยากเย็นไปก่อนเกิด แล้วจะสบาย
เมื่อภายหลัง

ก. แล้วจะสบายเมื่อภายหลัง

ข. จึงจะสบายเมื่อภายหลัง

ค. ทั้งจะสบายเมื่อภายหลัง

ง. คงจะสบายเมื่อภายหลัง

จ. และจะสบายเมื่อภายหลัง

๒๗. เมื่อความรักอย่างฝังจิตฝังใจเกิดขึ้น
ตาก็จะมีกมนอนธการ

ก. ตาก็จะมีกมนอนธการ

ข. ตาจึงได้มีกมนอนธการ

ค. ตาจะต้องมีกมนอนธการ

ง. ตาจะมีแต่ความมีกมนอนธการ

จ. ตาก็จะถึงซึ่งความมีกมนอนธการ

๒๘. การเรียนให้ไต่ผลดีเยี่ยม จึงเล่นกีฬาให้
เก่งควย จะสำเร็จหรือ

ก. จึงเล่นกีฬาให้เก่งควย

ข. มักเล่นกีฬาให้เก่งควย

ค. แล้วเล่นกีฬาให้เก่งควย

ง. และเล่นกีฬาให้เก่งควย

จ. ควรจะเล่นกีฬาให้เก่งควย

๒๙. คนที่รักชาติจริงจะไม่ขายชาติ เสียสละ
ทุก ๆ อย่างเพื่อชาติ

ก. เสียสละทุก ๆ อย่างเพื่อชาติ

ข. ยอมเสียสละทุก ๆ อย่างเพื่อชาติ

ค. ควรเสียสละทุก ๆ อย่างเพื่อชาติ

ง. ต้องเสียสละทุก ๆ อย่างเพื่อชาติ

จ. และเสียสละทุก ๆ อย่างเพื่อชาติ

๓๐. ความประมาทเกิดขึ้น ก็ทำให้ประสบ
ความตาย

ก. ก็ทำให้ประสบความตาย

ข. จนต้องประสบความตาย

ค. จึงต้องประสบความตาย

ง. ถึงต้องประสบความตาย

จ. ก็จะต้องประสบความตาย

แบบทดสอบเรียงความบี ค

คำชี้แจง

๑. ให้นักเรียนพิจารณาข้อความที่ให้ไว้ในแต่ละข้อว่าจะมีข้อบกพร่องในลักษณะใด ลักษณะหนึ่งใน ๕ ประการ จาก ก-จ ข้างล่างนี้หรือไม่อย่างไร ข้อบกพร่องดังกล่าวนั้น คือ
- ก. ใช้คำผิดความหมาย ได้แก่การเขียนคำผิดทำให้ความหมายของข้อความผิดไปจากที่ต้องการ เช่น เขียนว่า "กาล" ในความหมายที่ต้องการจะให้แปลว่า "ทองคำ" ซึ่งต้องเขียนว่า "กาญจน์" เป็นต้น
- ข. ใช้วรรคตอนผิด ได้แก่การเว้นวรรคตอนผิด ทำให้ผิดความหมายที่ต้องการ เช่น คินนี้มีการแสดงแบบ เลื้อที่โรงแรมคุลิตธานี เป็นต้น
- ค. ใช้คำฟุ่มเฟือย ได้แก่การใช้คำที่มีความหมายซ้ำ ๆ กันโดยไม่จำเป็น เช่น เขาทำงานรวดเร็วว่องไวทันใจไม่ชักช้า เป็นต้น
- ง. ใช้สำนวนผิด ได้แก่การใช้คำขยายหรือคำเปรียบเทียบผิด เช่น "เธอเดิน นวยนาดกระวีกระวาด" หรือ "ขาวเหมือนสำลีเม็ดใน" เป็นต้น
- จ. ใช้หลักภาษาผิด ได้แก่การใช้คำไม่ถูกต้องตามหลักภาษา เช่น "หัวหน้างานมันไม่ สนิใจ" เป็นการใช้สรรพนามผิด เป็นต้น

๒. วิธีตอบ ให้นักเรียนพิจารณาว่า

ถ้าใช้คำผิดความหมาย	ก็ไปขีดตอบในช่อง ก ในกระดาษคำตอบ
ถ้าใช้วรรคตอนผิด	ก็ไปขีดตอบในช่อง ข ในกระดาษคำตอบ
ถ้าใช้คำฟุ่มเฟือย	ก็ไปขีดตอบในช่อง ค ในกระดาษคำตอบ
ถ้าใช้สำนวนผิด	ก็ไปขีดตอบในช่อง ง ในกระดาษคำตอบ
ถ้าใช้หลักภาษาผิด	ก็ไปขีดตอบในช่อง จ ในกระดาษคำตอบ
- ถ้าต้องการจะเปลี่ยนคำตอบ ให้ขีดกากบาทคำตอบเดิมเสียก่อนจึงขีดตอบใหม่
- เมื่อนักเรียนเขียนชื่อ เลขที่ ชั้น ลงในกระดาษคำตอบแล้ว ให้เขียนในช่อง

แบบทดสอบว่า เรียงความ ค

แบบทดสอบฉบับนี้มี ๓๐ ข้อ เวลาทำ ๑๕ นาที

๑. แม่น้ำสายกล้วย แยกเรขายไปเรื่อย ๆ ตามถนนในกรุงเทพฯ
๒. เขานั่งอยู่ท้ายเรือถีบหาง เลื้อยหักแล่นขวางอยู่กลางคลอง
๓. หามนำลัดมาเลี้ยงในทุ่งหญ้าแห่งนี้
๔. เขาเห็นมหาโจรใจหิมี บุกรุกเข้ามาในบ้านอย่างแถมชอย
๕. การปฏิบัติงานในปัจจุบันจะทำอย่างเฉื่อยชาอ้อยสร้อยอ้อยอยู่ไม่ได้
๖. ในการสอบสัมภาษณ์เขาทำงานที่ ก.พ. เขาสอบได้ทีหนึ่ง
๗. หามคนอพยพหลบหนีความโหดร้ายทารุณเหี้ยมโหดของคอมมิวนิสต์มาอยู่เมืองไทย
๘. คนเรานี้เอยมาก ๆ เขาก็รวงโรยลงไปเหมือนดอกไม้แรกแย้ม
๙. ทำได้แล้วไม่ได้ดี เหมือนดังคำกล่าวที่ว่า "ว่าแต่เขาดีเหมาเป็นเอง"
๑๐. การซื้อสลากกินแบ่งของรัฐบาลนั้นก็เหมือนกับเอาค่ายไปสนเข็ม
๑๑. เห็นจะมีปัญหาเยื่อคอไปในอนาคตไม่ช้าไม่นานนี้
๑๒. คุณหมอบอกให้คนที่กำลังนอนพักฟื้นพักผ่อนให้ร่างกายแข็งแรงรับประทานยา
๑๓. เขามีชุดอยู่เพียงอันเดียวที่เขาสามารถเป่าได้ไฟเราะยิ่งนัก
๑๔. นายกรัฐมนตรีมีพระราชบัญชาให้ประกาศใช้มาตรา ๒๑ แห่งรัฐธรรมนูญไทย
๑๕. คุณยาของเขาคือผู้ชายคนเดียวที่หลบหนีเข้าเมืองไทยได้
๑๖. สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชพระราชนัดดาพระบรมราชาธิบดีแห่งพระองค์
๑๗. ฟรุ้งนี้เขาถูกสลากกินแบ่งของรัฐบาลแล้ว
๑๘. วิชาคนหนึ่งของท่านเป็นผู้ชายที่ปลอดภัยจากการถูกจับ
๑๙. แกกระหายน้ำอึดลมให้คุณคิมพอสสมควร
๒๐. ความปลายปิ่นของทหารนั้น เมื่อเข้าประจันบานกับข้าศึกก็ต้องติดคาบนั้นไว้แก่ปากกระบอกปืน

๒๑. พระพุทธองค์ทรงตรัสแก่พระโพนทิฎฐาณในวันวิสาขปุณณมี
๒๒. หนังสือทักษะสัมพันธ์ เล่ม ๑ ถูกลูกศิษย์ครูให้อ่าน
๒๓. เคยมีเรื่องทำนองนี้มาแล้วในบัดนี้
๒๔. เอกอัครราชทูตญี่ปุ่น เขาเผ่าถวายพระราชสารตราตั้งต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้า-
อยู่หัว
๒๕. เดิมนั้นเขาเคยอยู่ประจำสำนักงานพระคลังข้างที่
๒๖. ลาวน้อยคนหนึ่งห่มสไบแพรสีสวยเดินมาเบ้แก้มใหญ่
๒๗. เขากำลังเฝ้าเงินงมงามอยู่ที่สยามสแควร์ เมื่อหลายเดือนมาแล้ว
๒๘. พลายประกายมาศเป็นช่างพังเชื้อก่อกำแพงที่ตอสูงสงครามมามาก
๒๙. เขาเดินเฉียด ๆ เข้าไปใกล้กำแพงพระบรมมหาราชวังตั้งหลายเส้น
๓๐. เขารับรอนไปอย่างช้า ๆ จึงน่าจะปลอดภัยจากข้าศึก

แบบทดสอบเรียงความ ฉบับ ๖

คำชี้แจง

แบบทดสอบฉบับนี้ต้องการให้นักเรียนเรียบเรียงข้อความที่ให้ไว้ด้วยถ้อยคำสำนวนโวหารใหม่ตามข้อกำหนดที่จัดไว้ให้ได้อย่างใดอย่างหนึ่ง ในข้อความและข้อกำหนดที่ให้ไว้นั้นจะมีคำหรือวลีอยู่ ๕ ประการ จาก ก - จ ที่กำหนดไว้ให้นักเรียนนำไปใช้สำหรับข้อความใหม่นั้น เมื่อนักเรียนคิดออกมาข้อความที่ปรับปรุงใหม่ควรจะเป็นอย่างไรแล้ว ก็ให้พิจารณาเห็นว่า ข้อความนั้นจะต้องมีคำหรือวลีข้อใดในจำนวน ๕ ข้อ จาก ก - จ ที่กำหนดไว้ให้รวมอยู่ด้วย จึงจะได้ใจความดีและถูกต้องตามหลักภาษาไทย เลือกได้อย่างใดก็ได้ไปขีดตอบในช่องว่างข้างอักษรนั้นของข้อนั้นในกระดาษคำตอบดังตัวอย่าง

(๑) ข้อความ ด้วยความซัดสนจนปัญญา ไม่สามารถหาปลาเนื่อมาให้อาใจได้
หกละเจ็ดต้องหุงหาญจุมกวัน
ข้อกำหนด ขึ้นตนประโยคถวายขอความว่า หกละเจ็ดต้องหุงหาญจุมกวัน

- ก. จึงซัดสนจนปัญญา
- ข. และซัดสนจนปัญญา
- ค. ขณะซัดสนจนปัญญา
- ง. เพราะซัดสนจนปัญญา
- จ. ฉะนั้นจึงซัดสนจนปัญญา

ข้อนี้ต้องตอบข้อ ง. จึงจะถูกตองตามหลักภาษาไทยและได้ความดีที่สุด นักเรียนก็ไปขีดตอบในช่อง ง. ในกระดาษคำตอบ ดังนี้

(๑) ก ☐ ข ☐ ค ☐ ง ☒ จ ☐

ถ้าต้องการจะเปลี่ยนคำตอบ นักเรียนต้องขีดกากบาทคำตอบเดิมเสียก่อน แล้วจึงขีดตอบใหม่

เมื่อนักเรียนเขียนชื่อ เลขที่ ชั้น ลงในกระดาษคำตอบแล้ว ให้เขียนในช่องแบบทดสอบว่า

เรียงความ ๖

แบบทดสอบฉบับนี้มี ๒๕ ข้อ เวลาทำ ๑๕ นาที

๑. ข้อความ ในเมื่อมีทั้งความเพียรและความอดทน การปฏิบัติงานจะต้องประสบความสำเร็จ
ข้อกำหนด ขึ้นคนประโยคควยขอความว่า การปฏิบัติงานจะประสบความสำเร็จ
- ก. กองมีทั้งความเพียรและความอดทน
 - ข. เมื่อจะมีทั้งความเพียรและความอดทน
 - ค. จึงควรมีทั้งความเพียรและความอดทน
 - ง. อาจจะต้องมีทั้งความเพียรและความอดทน
 - จ. ถึงกระนั้นต้องมีทั้งความเพียรและความอดทน

๒. ข้อความ จากการจรรยาบรรณที่ดี เขาจึงไปทำงานสาย
ข้อกำหนด ขึ้นคนประโยคควยขอความว่า เขาไปทำงานสาย
- ก. เมื่อการจรรยาบรรณที่ดี
 - ข. ตามการจรรยาบรรณที่ดี
 - ค. ภายการจรรยาบรรณที่ดี
 - ง. โดยที่การจรรยาบรรณที่ดี
 - จ. เพราะการจรรยาบรรณที่ดี

๓. ข้อความ ด้วยความมัวเมาในโลก็ยวิสัย คนจึงถูกความทุกข์เขาคอบงำ
ข้อกำหนด ขึ้นคนประโยคควยขอความว่า คนถูกความทุกข์เขาคอบงำ
- ก. มีความมัวเมาในโลก็ยวิสัย
 - ข. โดยความมัวเมาในโลก็ยวิสัย
 - ค. มาจากความมัวเมาในโลก็ยวิสัย
 - ง. เพราะความมัวเมาในโลก็ยวิสัย
 - จ. เป็นไปตามความมัวเมาในโลก็ยวิสัย

๔. ข้อความ เมื่อบุคคลใดมีความเพียร, กล้าหาญ และอดทน บุคคลนั้นจะกลังครกชันภูเขาได้สำเร็จ
- ข้อกำหนด ชื่นทนประโยคด้วยข้อความว่า บุคคลจะกลังครกชันภูเขาได้สำเร็จ
- ก. จึงทำให้เขามีความเพียร, กล้าหาญ และอดทน
 - ข. ก็เพราะเขามีความเพียร, กล้าหาญ และอดทน
 - ค. เป็นไปเมื่อเขามีความเพียร, กล้าหาญ และอดทน
 - ง. เนื่องมาจากต้องมีความเพียร, กล้าหาญ และอดทน
 - จ. เป็นผลมาจากเขามีความเพียร, กล้าหาญ และอดทน
๕. ข้อความ คนไทยขาดความสามัคคีกัน กรุงศรีอยุธยาจึงพินาศล่มจม
- ข้อกำหนด ชื่นทนประโยคด้วยข้อความว่า กรุงศรีอยุธยาพินาศล่มจม
- ก. เมื่อคนไทยขาดความสามัคคีกัน
 - ข. โภยที่คนไทยขาดความสามัคคีกัน
 - ค. แสดงว่าคนไทยขาดความสามัคคีกัน
 - ง. เนื่องจากคนไทยขาดความสามัคคีกัน
 - จ. ทำให้เห็นว่าคนไทยขาดความสามัคคีกัน
๖. ข้อความ การศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน รัฐบาลจึงประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
- ข้อกำหนด ชื่นทนประโยคด้วยข้อความว่า รัฐบาลประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
- ก. เพื่อการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน
 - ข. ในเมื่อการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน
 - ค. ด้วยว่าการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน
 - ง. เพราะการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน
 - จ. เห็นได้ว่าการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน

๗. ข้อความ เมื่อสำนึกในความผิดพลาดของตนแล้วพยายามกลับตัวเสียใหม่ คนจึงมีโอกา
ข้อกำหนด สันตนประโยคควยขอความว่า คนมีโอกาที่จะเจริญก้าวหน้าต่อไปได้อีก
- ก. จึงสำนึกในความผิดพลาดของตนแล้วพยายามกลับตัวเสียใหม่
 ข. ถ้าสำนึกในความผิดพลาดของตนแล้วพยายามกลับตัวเสียใหม่
 ค. ควยสำนึกในความผิดพลาดของตนแล้วพยายามกลับตัวเสียใหม่
 ง. โดยสำนึกในความผิดพลาดของตนแล้วพยายามกลับตัวเสียใหม่
 จ. เพราะสำนึกในความผิดพลาดของตนแล้วพยายามกลับตัวเสียใหม่
๘. ข้อความ ควยความสามารถในการแสดงธรรม สามเณรแดงโมจึงมีชื่อเสียงโด่งดัง
ข้อกำหนด สันตนประโยคควยขอความว่า สามเณรแดงโมมีชื่อเสียงโด่งดัง
- ก. ตามความสามารถในการแสดงธรรม
 ข. เพราะความสามารถในการแสดงธรรม
 ค. จากเหตุความสามารถในการแสดงธรรม
 ง. ในทางที่มีความสามารถในการแสดงธรรม
 จ. เต็มไปควยความสามารถในการแสดงธรรม
๙. ข้อความ เพราะความคื้อร้นเอาแต่ใจตัวในทางที่ผิด อนาคตของตนจึงต้องถูกทำลายลง
ข้อกำหนด สันตนประโยคควยขอความว่า อนาคตของตนต้องถูกทำลายลง
- ก. มักจะคื้อร้นเอาแต่ใจตัวในทางที่ผิด
 ข. ควยความคื้อร้นเอาแต่ใจตัวในทางที่ผิด
 ค. เพราะความคื้อร้นเอาแต่ใจตัวในทางที่ผิด
 ง. มีเหตุมาจากความคื้อร้นเอาแต่ใจตัวในทางที่ผิด
 จ. มีแนวโน้มมาจากความคื้อร้นเอาแต่ใจตัวในทางที่ผิด

๑๐. ข้อความ ควบคุมความสงสารลูกที่หลงรักนางบุษบา ท้าวกะหมังกุหนิงจึงยกทัพมาล้อม เมือง
ข้อกำหนด ดาหา
 ชื่นคนประโยคควบคุมข้อความว่า ท้าวกะหมังกุหนิงยกทัพมาล้อม เมืองดาหา
 ก. ควบคุมความสงสารลูกที่หลงรักนางบุษบา
 ข. โดยเหตุที่สงสารลูกที่หลงรักนางบุษบา
 ค. ตามความสงสารลูกที่หลงรักนางบุษบา
 ง. เพราะความสงสารลูกที่หลงรักนางบุษบา
 จ. เนื่องควบคุมความสงสารลูกที่หลงรักนางบุษบา
๑๑. ข้อความ บรรพบุรุษของเราสละชีพเข้าแลกไว้ ประเทศไทยจึงคงเป็นไทยอยู่ได้
ข้อกำหนด ชื่นคนประโยคควบคุมข้อความว่า ประเทศไทยคงเป็นไทยอยู่ได้
 ก. มีบรรพบุรุษของเราสละชีพเข้าแลกไว้
 ข. ควบคุมบรรพบุรุษของเราสละชีพเข้าแลกไว้
 ค. เพราะบรรพบุรุษของเราสละชีพเข้าแลกไว้
 ง. โดยการที่บรรพบุรุษของเราสละชีพเข้าแลกไว้
 จ. เนื่องควบคุมบรรพบุรุษของเราสละชีพเข้าแลกไว้
๑๒. ข้อความ ควบคุมความเสียสละอย่างสูงสุด สมเด็จพระศรีสุริเยศยศจึงสิ้นพระชนม์
ข้อกำหนด ชื่นคนประโยคควบคุมข้อความว่า สมเด็จพระศรีสุริเยศยศจึงสิ้นพระชนม์
 ก. โดยความเสียสละอย่างสูงสุด
 ข. เพราะความเสียสละอย่างสูงสุด
 ค. เนื่องควบคุมความเสียสละอย่างสูงสุด
 ง. แสดงว่ามีควมเสียสละอย่างสูงสุด
 จ. ก็เนื่องควบคุมความเสียสละอย่างสูงสุด

๑๓. ข้อความ
ข้อกำหนด ธงชาติเป็นเครื่องหมายเตือนใจว่าเรามีชาติ คนไทยทุกคนจึงต้องเคารพธงชาติ
ขึ้นต้นประโยคด้วยข้อความว่า คนไทยทุกคนต้องเคารพธงชาติ
- ก. มีธงชาติเป็นเครื่องหมายเตือนใจว่าเรามีชาติ
 - ข. เพราะธงชาติเป็นเครื่องหมายเตือนใจว่าเรามีชาติ
 - ค. ในเมื่อธงชาติเป็นเครื่องหมายเตือนใจว่าเรามีชาติ
 - ง. โดยเหตุที่ธงชาติเป็นเครื่องหมายเตือนใจว่าเรามีชาติ
 - จ. ด้วยเหตุเพราะธงชาติเป็นเครื่องหมายเตือนใจว่าเรามีชาติ
๑๔. ข้อความ
ข้อกำหนด นี่ความเป็นไทแก่ตัว ประเทศไทยจึงร่มเย็นเป็นสุข
ขึ้นต้นประโยคด้วยข้อความว่า ประเทศไทยร่มเย็นเป็นสุข
- ก. โดยมีความเป็นไทแก่ตัว
 - ข. เพราะมีความเป็นไทแก่ตัว
 - ค. ด้วยเหตุผลที่มีความเป็นไทแก่ตัว
 - ง. เป็นเหตุผลจากมีความเป็นไทแก่ตัว
 - จ. เนื่องจากเพราะมีความเป็นไทแก่ตัว
๑๕. ข้อความ
ข้อกำหนด เมื่อมีความสงบเรียบร้อย ย่อมนำความเจริญรุ่งเรืองมาสู่ประเทศชาติ
ขึ้นต้นประโยคด้วยข้อความว่า ความเจริญรุ่งเรืองมาสู่ประเทศชาติ
- ก. โดยความสงบเรียบร้อย
 - ข. ด้วยความสงบเรียบร้อย
 - ค. เพราะมีความสงบเรียบร้อย
 - ง. เนื่องมาจากความสงบเรียบร้อย
 - จ. เป็นไปตามความสงบเรียบร้อย

๑๖. ข้อความ ควบความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี หมอมราโชทัยจึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นลามาไปประเทศอังกฤษกับคณะทูตไทย
- ข้อกำหนด ชื่นตนประโยคควบข้อความว่า หมอมราโชทัยได้เป็นลามาไปประเทศอังกฤษ
- ก. โดยความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี
- ข. ควบความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี
- ค. ตามความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี
- ง. เพราะความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี
- จ. เนื่องจากความสามารถที่ใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี
๑๗. ข้อความ มีสุภาษิตว่า "เพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายาก" การคบเพื่อนจึงต้องระมัดระวังให้ดี
- ข้อกำหนด ชื่นตนประโยคควบข้อความว่า การคบเพื่อนต้องระมัดระวังให้ดี
- ก. จึงมีสุภาษิตว่า "เพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายาก"
- ข. เพราะมีสุภาษิตว่า "เพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายาก"
- ค. เหตุจากมีสุภาษิตว่า "เพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายาก"
- ง. เป็นไปตามสุภาษิตว่า "เพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายาก"
- จ. มีมูลเหตุมาจากสุภาษิตว่า "เพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายาก"
๑๘. ข้อความ ตามหลักฐานในมงคลสูตร กอบก่าเหลานั้นเป็นสุภาวิต
- ข้อกำหนด ชื่นตนประโยคควบข้อความว่า กอบก่าเหลานั้นเป็นสุภาวิต
- ก. เป็นไปตามหลักฐานในมงคลสูตร
- ข. เมื่อถูกทองตามหลักฐานในมงคลสูตร
- ค. เพราะถูกทองตามหลักฐานในมงคลสูตร
- ง. หากจะว่าถูกทองตามหลักฐานในมงคลสูตร
- จ. เนื่องจากถูกทองตามหลักฐานในมงคลสูตร

๑๙. ข้อความ เขามีทรัพย์แต่ใช้เงินไม่ถูกเหตุผลและไม่คิดหามาเพิ่มเติม เขาย่อมไม่สามารถรักษาทรัพย์สมบัติไว้ได้

ข้อกำหนด ชื่นคนประโยคควยขอความว่า เขาไม่สามารถรักษาทรัพย์สมบัติไว้ได้

- ก. โดยเขามีทรัพย์แต่ใช้เงินไม่ถูกเหตุผลและไม่คิดหามาเพิ่มเติม
- ข. เพราะเขามีทรัพย์แต่ใช้เงินไม่ถูกเหตุผลและไม่คิดหามาเพิ่มเติม
- ค. เพียงแต่เขามีทรัพย์แต่ใช้เงินไม่ถูกเหตุผลและไม่คิดหามาเพิ่มเติม
- ง. ถึงแม้ว่าเขามีทรัพย์แต่ใช้เงินไม่ถูกเหตุผลและไม่คิดหามาเพิ่มเติม
- จ. เนื่องจากเขามีทรัพย์แต่ใช้เงินไม่ถูกเหตุผลและไม่คิดหามาเพิ่มเติม

๒๐. ข้อความ ควบการปฏิบัติตามทางสายกลาง พระสีหัตถะจึงตรัสรู้เป็นพระพุทเจ้า

ข้อกำหนด ชื่นคนประโยคควยขอความว่า พระสีหัตถะตรัสรู้เป็นพระพุทเจ้า

- ก. โดยการปฏิบัติตามทางสายกลาง
- ข. ตามการปฏิบัติตามทางสายกลาง
- ค. เพราะการปฏิบัติตามทางสายกลาง
- ง. ต้องมาจากการปฏิบัติตามทางสายกลาง
- จ. เป็นเหตุจกจากการปฏิบัติตามทางสายกลาง

๒๑. ข้อความ ควบเหตุที่พระราหูตามเสด็จออกบรรพชา พระราหูจึงได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์

ข้อกำหนด ชื่นคนประโยคควยขอความว่า พระราหูได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์

- ก. เมื่อตามเสด็จออกบรรพชา
- ข. ควบตามเสด็จออกบรรพชา
- ค. โดยตามเสด็จออกบรรพชา
- ง. เพราะตามเสด็จออกบรรพชา
- จ. เนื่องควบตามเสด็จออกบรรพชา

๒๒. ข้อความ
ข้อกำหนด เขานึกถึงสมัยที่เขาเป็นเด็กจึงนำอาหารไปเลี้ยงเด็กกำพร้า
ขึ้นตนประโยคด้วยข้อความว่า เขานำอาหารไปเลี้ยงเด็กกำพร้า
ก. เมื่อนึกถึงสมัยที่เขาเป็นเด็ก
ข. โดยนึกถึงสมัยที่เขาเป็นเด็ก
ค. เพราะนึกถึงสมัยที่เขาเป็นเด็ก
ง. เหตุที่เขานึกถึงสมัยที่เขาเป็นเด็ก
จ. จึงทำให้เขานึกถึงสมัยที่เขาเป็นเด็ก
๒๓. ข้อความ
ข้อกำหนด ควณนโยบายการปกครองที่แก้ไขปรับปรุงให้ทันสมัย ชาติไทยจึงรอดปลอดภัย
ขึ้นตนประโยคด้วยข้อความว่า ชาติไทยปลอดภัย
ก. โดยนโยบายการปกครองที่แก้ไขปรับปรุงให้ทันสมัย
ข. ก็คือนโยบายการปกครองที่แก้ไขปรับปรุงให้ทันสมัย
ค. เพราะนโยบายการปกครองที่แก้ไขปรับปรุงให้ทันสมัย
ง. เนื่องด้วยนโยบายการปกครองที่แก้ไขปรับปรุงให้ทันสมัย
จ. เป็นไปตามนโยบายการปกครองที่แก้ไขปรับปรุงให้ทันสมัย
๒๔. ข้อความ
ข้อกำหนด ควการต่อสู้ด้วยเลือดและน้ำตา ยุโรปและอเมริกาจึงเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้
ขึ้นตนประโยคด้วยข้อความว่า ยุโรปและอเมริกาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้
ก. ควการต่อสู้ด้วยเลือดและน้ำตา
ข. เพราะการต่อสู้ด้วยเลือดและน้ำตา
ค. เนื่องด้วยการต่อสู้ด้วยเลือดและน้ำตา
ง. เป็นไปโดยการต่อสู้ด้วยเลือดและน้ำตา
จ. เป็นผลที่ได้จากการต่อสู้ด้วยเลือดและน้ำตา
๒๕. ข้อความ
ข้อกำหนด ควพระปรีชาสามารถของรัชกาลที่ ๖ ประเทศไทยจึงดำรงอยู่ได้
ขึ้นตนประโยคด้วยข้อความว่า ประเทศไทยดำรงอยู่ได้
ก. จากพระปรีชาสามารถของรัชกาลที่ ๖
ข. ตามพระปรีชาสามารถของรัชกาลที่ ๖
ค. ก็ด้วยพระปรีชาสามารถของรัชกาลที่ ๖
ง. เพราะพระปรีชาสามารถของรัชกาลที่ ๖
จ. เป็นไปตามพระปรีชาสามารถของรัชกาลที่ ๖